Annus XV - Vol. XV 5 Iulii 1923 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 309; Motu proprio, p. 327; Constitutiones Apostolicae, p. 329; Litterae Apostolicae, p. 335; Epistolae, p. 339.

Acta SS. Congregationum: - *Suprema S. C. S. Officii:* Declaratio, p. 356. - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 356. - *S. C. de Religiosis:* I. Decretum de monialibus in Galliis, p. 357. II. Approbationes, p. 359. III. Instruction ou liste des questions, p. 360. - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Decretum de praefectura apostolica de Adamaua, p. 368. II. Litterae ad Superiores Religionum missionalium, p. 369. III. Litterae ad Ordinarios de Expositione Vaticana Missionaria, p. 372. IV. Ad Moderatores Missionum, de eadem, p. 374. V. Normae adiectae, p. 376. VI. Nominationes, p. 378. - *S. C. Rituum:* Dubium de Missa votiva SS. Cordis Iesu, p. 379.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni *Antipreparatoria, Ordinaria* e *Particolare.* - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 380-388.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18. — Extra Italiam, *Frs.* 24.
Unius fasciculi, Lib. 2 —

- *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* - (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XV, n. 7 - 5 Iulii 1923)

ACTA PII PP. XI

Litterae Encyclicae

PAG.

Studiorum Ducem. - Ad venerabiles fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: saeculo sexto exeunte a sanctorum caelitum honoribus Thomae Aquinati decretis. - *29 iunii 1923* . . 309

Motu proprio

Orbem catholicum. - De christianae doctrinae institutione toto orbe catholico ordinanda. - *29 iunii 1923* 327

Constitutiones Apostolicae

I. *Orbis catholici regimen.* - Verae Crucis. Dismembrationis et erectionis dioecesis Papantlensis. - *24 novembris 1922* . . 329

II. *Inter negotia.* - De Tulancingo. Dismembrationis et erectionis dioecesis Huejutlensis. - *24 novembris 1922* 332

Litterae Apostolicae

I. *Cum ex apostolico munere.* - Dioecesis Osakensis in Iaponia dismembratur atque inde efformatur novus vicariatus apostolicus de Hiroshima. - *4 maii 1923* . . 335

II. *Ex hac sublimi.* - Suppressi vicariatus apostolici de Marshall territorio et nomine augetur vicariatus apostolicus insularum Marianarum et Carolinarum. - *4 maii 1923* 336

III. *Iam inde.* - Sanctuarium a Matre Domini, intra fines archidioecesis Salernitanae, titulo basilicae minoris augetur. *11 iunii 1923* 337

IV. *Venerabilis frater.* - Titulus basilicae minoris confertur ecclesiae Sanctae Mariae a Mari, civitatis Barcinonensis. - *11 iunii 1923* 338

Epistolae

I. *Perlibenti.* - Ad Emum P. D. Antonium tit. Ss. Marcellini et Petri S. R. E. presb. card. Mendes Bello, Patriarcham Olisiponensem, ceterosque Archiepiscopos et Episcopos Lusitaniae: epistolae respondens ex communi conventu datae. - *14 maii 1923* 339

II. *Quod annum.* - Ad R. P. D. Carolum Gibier, episcopum Versaliensem, quinquagesimum sui sacerdotii natalem celebraturum. - *15 maii 1923* 340

III. *Conditum.* - Ad R. D. Patritium Hieronymum Hennessy, moderatorem generalem Congregationis Fratrum a Scholis Christianis Hiberniae: pleno iam saeculo ab Instituti ipsius canonica confirmatione. - *28 maii 1923* 341

IV. *Quod die.* - Ad Emum P. D. Ludovicum titulo Sanctae Mariae in Aquiro S. R. E. presb. cardinalem Dubois, Archiep scopum Parisiensem: in quinquagesimum annum a voto nationali de templo Sami Cordis in Monte Martyrum excitando nuncupato. - *26 maii 1923* 342

V. *Quinquagesimo.* - Ad R. P. D. Thomam Esser, O. P., Episcopum tit. Sinidensem, quinquagesimo exeunte anno sacerdotii eius. - *27 maii 1923* 343

VI. *Cum in Vallem Pompeiorum.* - Ad RR. PP. DD. Carolum Gregorium Mariam Grasso, Archiepiscopum Salernitanum, ceterosque Archiepiscopos atque Episcopos regionum Picentinae et Lucanae: officiosis respondens litteris ex communi conventu datis. - *28 maii 1923* . . . 344

VII. *Non sine.* - Ad R. P. Ioannem Baptistam Ollitraut de Keryvallan, abbatem generalem Cisterciensium Reformatorum: nonnulla paterno animo admonens in Ordinis ipsius utilitatem. - *28 maii 1923* 345

VIII. *Quam, Neapoli.* - Ad RR. PP. DD. Ianuarium Cosenza, Archiepiscopum Capuanum, ceterosque Campaniae Archiepiscopos et Episcopos: communi ex annuo conventu datae epistolae respondit. - *29 maii 1923* 347

IX. *Dolendum.* - Ad Emum P. D. Basilium S. R. E. Episcopum Velitternum card. Pompilj, vice sacra Urbis antistitem: de solemnibus supplicationibus ad sacerdotalis vocationis gratiam pluribus impetrandam. - *8 iunii 1923* 348

X. *Bellum post.* - Ad Emum P. D. Gustavum Fridericum tit. S. Marci S. R. E. presb. card. Piffl, Archiepiscopum Vindobonensem, ceterosque Austriae Ordinarios: de conventu rei catholicae provehendae Vindobonae futuro. - *10 iunii 1923.* . 349

XI. *Quam, ante.* - Ad Emum P. D. Desideratum tit. S. Petri ad Vincula S. R. E. presb. card. Mercier, Archiepiscopum Mechliniensem, ceterosque Belgarum Episcopos: communibus respondens officiosis litteris. - *10 iunii 1923* 351

XII. *Certiores.* - Ad R. P. D Paulum Iacuzio, Archiepiscopum Surrentinum: quinquagesimo exeunte anno ex quo archidioecesis publice Cordi Sacratissimo Iesu consecrata est. - *11 iunii 1923* . . . 353

XIII. *Quando nel principio.* - Ad Emum P. D. Petrum titulo S. Laurentii in Lucina, S. R. E. Card. Gasparri, a secretis Status: de dissidiis componendis quae pacem populis affulgere nondum sinunt. - *24 iunii 1923* 353

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Suprema S. Congregatio S. Officii

Declaratio 356

S. Congregatio Consistorialis

Provisio Ecclesiarum 356

S. Congregatio de Religiosis

I. Decretum circa moniales in Gallia et in Belgio. - *23 iunii 1923* 357

II. Approbationes 359

III. Instruction ou liste des questions auxquelles doivent répondre les Supérieurs généraux et les Supérieures Générales des Instituts à vœux simples, dans le rapport qui doit être envoyé au Saint-Siège tous les cinq ans. - *25 martii 1923* 360

Annus XV - Vol. XV 5 Iulii 1923 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: SAECULO SEXTO EXEUNTE A SANCTORUM CAELITUM HONORIBUS THOMAE AQUINATI DECRETIS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Studiorum Ducem sacrae iuventuti in maioribus disciplinis haud ita pridem per apostolicam epistolam Nos, Iuris Canonici statuta confirmantes, habendum esse ediximus Thomam Aquinatem. Eiusdem rei magis ac magis nostrorum animis inculcandae eisque declarandi quo pacto in schola tanti Doctoris utilissime versentur, praeclara se Nobis dat occasio, appropinquante die cum abhinc sexcentis annis rite is est in Sanctorum numerum adscriptus. Nam mirabili quadam cognatione inter se scientia veri nominis et, illa virtutum omnium comes, pietas continentur; cumque Deus ipsa veritas bonitasque sit, profecto ad Dei gloriam animarum salute quaerendam – quod est Ecclesiae praecipuum propriumque munus – satis non foret sacrorum administros bene esse a cognitione rerum instructos, nisi iidem idoneis virtutibus abundarent. Haec autem doctrinae cum pietate, eru-

ditionis cum virtute, veritatis cum caritate societas, singularis prorsus exstitit in Angelico Doctore; cui quidem iure etiam insigne solis attributum est, utpote qui, scientiae lumen mentibus afferendo, igniculos virtutum in voluntates iniiciat. Qui est igitur omnis sanctitatis et sapientiae fons Deus omnino videtur ostendere in Thoma voluisse, quemadmodum altera ex his rebus alteram adiuvet, id est virtutum exercitatio ad veritatis contemplationem componat, ac vicissim subtilior veritatis meditatio virtutes expoliat atque perficiat. Etenim qui pure vivat et integre domitasque habeat virtute cupiditates, is quidem, tamquam magno impedimento solutus, multo facilius tollere ad caelestia potest animum altiusque Dei arcana introspicere, secundum illud ipsius Thomae: « Prius vita quam doctrina: vita enim ducit ad « scientiam veritatis »;[1] idem vero, cum in cognoscendis iis quae sunt supra naturam, studii plurimum collocaverit, ex hoc ipso ad perfecte vivendum non parum se sentiet excitari: neque enim solivaga aut ieiuna, sed valde actuosa dicenda est tantarum rerum scientia, quarum pulchritudo totum hominem ad se rapiat atque convertat.

Haec sunt in primis, Venerabiles Fratres, quae licet ex hac saecularis memoriae recordatione discere: sed quo eadem clarius appareant, visum est Nobis de Thomae Aquinatis et sanctitate et doctrina breviter in his Litteris disserere, tum demonstrare quae inde fluant sacro ordini maximeque sacrorum alumnis, denique christiani nominis universitati opportuna documenta.

Quaecumque in genere morum sunt virtutes, Thomas quidem omnes praeclarissimas habuit, easque ita copulatas et connexas, ut, quemadmodum ipse vult, coalescerent in caritate « quae dat « formam actibus omnium virtutum ».[2] Sed si sanctitatis huius notas tamquam proprias et peculiares quaerimus, prima omnium occurrit ea virtus, unde quaedam cum angelicis naturis visa est esse Thomae similitudo; castimoniam dicimus, quam cum in

[1] *Comment. in Matth.*, c. V.

[2] II-II, q. XXIII, a. 8; I-II, q. LXV.

praesentissimo periculi discrimine servasset illaesam, dignus est habitus quem mystica zona angeli cingerent. Cum hac tanta puritatis laude par coniuncta erat bonorum fluxorum fuga itemque despicientia in contemnendis honoribus: constat summa eum constantia, propinquorum, qui se ad percommodam saeculi condicionem omni ope cogerent, fregisse pervicaciam, ac deinde apud Pontificem Maximum, sacras infulas offerentem, orando effecisse, ne formidatum sibi onus imponeretur. At id quo Thomae sanctitudo maxime distinguitur, ipse est qui appellatur a Paulo *sermo sapientiae*:[1] atque illa duplicis sapientiae, acquisitae et infusae, quae dicuntur, copulatio, quacum nihil tam apte quam humilitas, quam orandi studium, quam Dei caritas convenit.

Humilitatem quidem instar fundamenti fuisse quo ceterae virtutes Thomae niterentur, patet consideranti quam is obedienter in communis vitae consuetudine fratri laico obtemperaret: nec minus perspicuum est legenti eius scripta, ex quibus tam magnum redolet erga Ecclesiae Patres obsequium; ut is quidem « veteres « Doctores quia summe veneratus est, ideo intellectum omnium « quodammodo sortitus »[2] videatur: id ipsum autem egregie illustratur ex eo quod divini ingenii facultates minime in suam ipsius gloriam, sed in emolumentum veritatis impenderit. Ita dum philosophi suae propriae claritudini fere serviunt, hic in tradenda doctrina omnino sese obscurare studet, ideo nimirum ut sola de se lux caelestis veritatis effulgeat. – Haec igitur humilitas, cum munditie illa cordis, quam memoravimus, summaque sanctarum precum assiduitate coniuncta, docilem mollemque faciebat Thomae animum ad afflatus et lumina Sancti Spiritus et accipienda et sequenda, in quibus quidem ipsa contemplationis principia consistunt. Quae ut desuper impetraret, saepe omni cibo abstinere, saepe totas comprecando vigilare noctes, identidem ex ingenuae pietatis impetu ad Sacramenti augusti tabernaculum applicare caput, assidue vero ad Iesu Crucifixi imaginem oculos animumque dolenter convertere, confessus familiari suo, sancto Bonaventurae,

[1] I, *Cor.*, XII, 8.

[2] Leo XIII, ex Card. Caietano, litt. Encycl. *Aeterni Patris*, d. IV aug. a. MDCCCLXXIX.

ab eo maxime libro se, quantum sciret, didicisse. Vere igitur cadit in Thomam illud vulgatum de Dominico Patre legifero, qui nisi cum Deo aut de Deo non locutus umquam fuisse dicitur.

Cum autem in Deo, tamquam prima causa eodemque rerum fine ultimo, contemplari omnia soleret, pronum ei erat, sicut in sua *Summa Theologica*, sic in vita unam et alteram quae memorata est, sequi sapientiam; quarum haec apud ipsum est descriptio: « Per sapientiam quae studio humano acquiritur ... habetur rectum « iudicium de rebus divinis secundum perfectum usum rationis ... « Sed altera est desursum descendens ... et de rebus divinis iudicat, « propter quamdam connaturalitatem ad ipsas. Hoc est donum « Spiritus Sancti ... quo fit homo perfectus in divinis, non solum « discens sed et patiens divina ». [1]

Haec igitur a Deo delapsa seu infusa sapientia, ceteris comitata donis Sancti Spiritus, perpetuum in Thoma accepit incrementum, aeque ac caritas, omnium domina et regina virtutum. Etenim illa huic erat certissima doctrina, amorem Dei numquam non oportere crescere « ex ipsa forma praecepti: *Diliges Dominum « Deum tuum ex toto corde tuo;* totum enim et perfectum idem sunt ... « Finis praecepti caritas est, ut Apostolus dicit, [2] in fine autem « non adhibetur aliqua mensura, sed solum in his quae sunt ad « finem ». [3] Quae ipsa est causa quare sub praeceptum perfectio caritatis cadat tamquam illud quo omnes pro sua quisque condicione niti debent. Porro autem quia « caritas proprie facit ten- « dere in Deum uniendo affectum hominis Deo, ut scilicet homo « non sibi vivat, sed Deo »; [4] idcirco in Thoma continenter, cum geminata sapientia, Dei amor augescens, ad extremum perfectam sui oblivionem ingenuit, adeo ut Iesu Crucifixo ita se alloquenti: *Bene, Thoma, scripsisti de me* eidemque roganti, *quam recipies a me pro tuo labore mercedem?* responderit: *Domine, non nisi Te.* Itaque, caritate instinctus, aliorum utilitatibus impense servire

[1] II-II, q. XLV, a. 1, ad 2 et a. 2, c.

[2] I, *Tim.*, I, 5.

[3] II-II, q. CLXXXIV, a. 3.

[4] II-II, q. XVII, a. 6, ad 3.

non cessabat, vel optimos libros conficiendo, vel fratres laborantes adiuvando, vel in subsidium pauperum suis se vestimentis exspoliando, vel etiam ad sanitatem aegrotantes restituendo, ut cum in Basilica Vaticana, ubi per Paschalia solemnia concionabatur, mulierem, quae vestis eius laciniam tetigerat, ab inveterato sanguinis fluxu repente liberavit.

Atque hic *sermo sapientiae* a Paulo laudatus in quo alio Doctore, quam in Angelico, luculentior? Qui docendo non satis habet erudire hominum mentes, sed etiam ad Dei amorem, omnium effectorem rerum, redamandum studiosissime impellit voluntates. « Amor Dei est infundens et creans bonitatem in rebus »; sic enim pulcherrime affirmat:[1] et hanc divinae bonitatis diffusionem, singula mysteria pertractans, illustrare non desinit. « Unde ad « rationem summi boni pertinet quod summo modo se commu- « nicet, quod quidem maxime a Deo fit... per Incarnationem ».[2] Nihil vero tam clare huius et ingenii et caritatis vim ostendit, quam Officium ab ipso compositum de augusto Sacramento: quod erga Sacramentum quomodo in omni vita fuisset affectus, illa morientis vox, cum sanctum Viaticum susciperet, declaravit: ***Sumo Te, pretium redemptionis animae meae, pro cuius amore studui, vigilavi et laboravi.***

Sic leviter adumbratis magnis Thomae virtutibus, iam non difficile intelligitur eiusdem praestantia doctrinae; cuius quidem in Ecclesia mirum quantum valet auctoritas. Profecto Nostri decessores tamquam uno ore semper eam laudibus extulerunt. Ipso etiam tum vivo, Alexander IV ita perscribere non dubitavit: « Dilecto filio, Thomae de Aquino, viro utique nobilitate generis « et morum honestate conspicuo ac thesaurum litteralis scientiae « per gratiam Dei assecuto ». – Postquam autem e vivis excesserat, eius non solum virtutes sed doctrinam etiam consecrare visus est Ioannes XXII, cum, ad Patres Cardinales verba faciens, memorabilem illam edidit in Consistorio sententiam: « Ipse plus illumi-

[1] I, q. XX, a. 2.
[2] III, q. I, a. 1.

« navit Ecclesiam quam omnes alii Doctores; in cuius libris plus « proficit homo uno anno quam in aliorum doctrina toto tempore « vitae suae ».

Cum igitur hic intelligentiae scientiaeque, humana maioris, existimatione floreret, eum Pius V in sanctorum Doctorum numerum rato *Angelici* titulo adscripsit. Ceterum Ecclesiae de hoc Doctore opinionem maximam quid tam aperte indicat quam quod Patres Tridentini duo dumtaxat volumina, Sacram Scripturam et Summam Theologicam, sibi consiliantibus patere super altare reverenter proposita voluerunt? Atque in hoc genere, ne persequamur ex ordine omnia Sedis Apostolicae documenta, quae innumerabilia sunt, feliciter nostrâ memoria contigit ut, Leonis XIII auctoritate et instantia, Aquinatis disciplina revivisceret; quod quidem illustris decessoris Nostri promeritum tanti est, ut, quemadmodum alias diximus, si multa praeclara sapientissime ab eo constituta gestave non essent, ad immortalem Leonis gloriam hoc unum sufficeret. Iisdem mox vestigiis ingressus est sanctae recordationis Pontifex, Pius X, praesertim Motu proprio *Doctoris Angelici*, in quo illud praeclare dictum: « Post « beatum exitum sancti Doctoris nullum habitum est ab Ecclesia « Concilium in quo non ipse cum doctrinae suae opibus interfue« rit ». Proxime autem, Benedictus XV, decessor Noster desideratissimus, plus semel id ipsum sibi placere professus est: cui dandum est laudi quod iuris canonici Codicem promulgavit, ubi, Angelici Doctoris « ratio, doctrina et principia » plane consecrantur.[1] Nos vero haec tanta divinissimo ingenio tributa praeconia sic probamus ut non modo Angelicum, sed etiam *Communem* seu universalem Ecclesiae Doctorem appellandum putemus Thomam, cuius doctrinam, ut quam plurimis in omni genere litterarum monumentis testata est, suam Ecclesia fecerit. At enim, quia prope infinitum est, quascumque rationes in hac causa decessores Nostri explicarunt, cunctas hic exsequi, tantum videtur Nobis ostendere, et Thomam supernaturali animatum spiritu, unde vivebat, scripsisse, et eius scripta, in quibus omnium sacrarum

[1] Cfr. can. 1366 § 2.

disciplinarum principia legesque tradantur, universalis dicenda esse naturae.

Etenim sive docendo sive scribendo hic divina pertractat, praeclarissimum dat theologis documentum illius quae inter sensus animi et studia intercedere debet necessitudo maxima. Nam, quemadmodum regionem aliquam longinquam bene habere cognitam non dicitur qui eius descriptionem quamvis subtilem cognoverit, sed qui aliquamdiu ibidem vixerit, sic intimam Dei notitiam sola scientiae pervestigatione nullus assequitur, nisi etiam cum Deo coniunctissime vivat. Iam vero sancti Thomae huc omnis theologia spectat, ut ad intime in Deo vivendum nos adducat. Ut enim puerulus ad Montem Casinum finem non faciebat rogandi « *quid est Deus?* », ita quicumque ab eo sunt compositi libri, de mundi creatione, de homine, de legibus, de virtutibus, de Sacramentis, omnes denique in Deo sempiternae salutis auctore versantur.

Itaque de causis horum studiorum sterilitatis disputans, quae sunt vel curiositas, hoc est immoderata scientiae cupido, vel ingenii tarditas, vel contentionis perseverantiaeque fuga, nullum aliud eis vult esse remedium nisi magnam laboris alacritatem, quae pietatis ardore vigeat atque ex spiritus vitâ profecta esse videatur. Cum igitur triplici lumine studia sacra dirigantur, recta ratione, fide infusa et donis Sancti Spiritus, quibus quidem intelligentia perficitur, his omnibus nemo umquam amplius quam noster abundavit; qui postquam in re quapiam perardua diligenter ingenii sui opes adhibuerat, difficultatum explanationem a Domino ieiuniis precibusque humillimis implorabat: Deus autem tam benignus supplicem audire consueverat, ut ad eum edocendum Apostolorum principes interdum delegaret. Quare non est mirum, si, cum vitae exitus appropinquabat, eum contemplationis gradum ascenderat, ut quicquid scripsisset, id omne summae levitatis, non secus ac *paleas*, sibi videri diceret, seque negaret iam dictare posse quicquam; adeo iam solum aeterna spectabat, adeo nihil aliud nisi videre Deum expetebat. Omnino enim, auctore Thoma, hic est qui potissime sacris e studiis per-

cipi fructus debeat, magnus Dei amor magnumque desiderium rerum aeternarum.

Sed is, cum docet exemplo suo, quomodo in eadem studiorum varietate versari nos oporteat, tum praecepta firma et stabilia tradit singularum disciplinarum. Nam principio, quis philosophiae naturam rationemque, partes earumque vim melius explicavit? En qua perspicuitate convenientiam consensumque demonstret omnium inter se membrorum, unde huius scientiae tamquam corpus efficitur. « Sapientis est - ait - ordinare. Cuius ratio est quia sapientia potissime est perfectio rationis, cuius proprium est cognoscere ordinem: nam, etsi vires sensitivae cognoscant res aliquas absolute, ordinem tamen unius ad alteram cognoscere est solius intellectus aut rationis. Secundum autem diversos ordines quos proprie ratio considerat, sunt diversae scientiae. Ordo enim quam ratio considerando facit in proprio actu pertinet ad philosophiam rationalem (seu *Logicam*), cuius est considerare ordinem partium orationis ad invicem et ordinem principiorum ad invicem et ad conclusiones. Ad philosophiam autem naturalem (seu *Physicam*), pertinet considerare ordinem rerum quem ratio humana considerat sed non facit: ita quod sub naturali philosophia comprehendamus et *Metaphysicam*. Ordo autem actionum voluntariarum pertinet ad considerationem moralis philosophiae, quae in tres partes dividitur: prima considerat operationes unius hominis ordinatas ad finem, quae vocatur *Monastica;* secunda considerat operationes multitudinis domesticae, quae appellatur *Oeconomica;* tertia considerat operationes multitudinis civitatis, quae vocatur *Politica* ».[1] Quas philosophiae partes Thomas diligenter omnes pertractavit, propria singularum via, ita quidem ut ab iis profectus quae maxime humanae rationi coniuncta sunt, gradatim ad remotiora adscendens, denique « in supremo rerum omnium vertice »[2] constiterit.

Ac de mentis humanae potestate seu valore sanctum est quod a nostro traditur. « Naturaliter intellectus noster cognoscit ens et

[1] *Ethic.*, lect. 1.

[2] *Contra Gentes*, II, c. 56 et IV, c. 1.

« ea quae sunt per se entis in quantum huiusmodi, in qua cognitione « fundatur primorum principiorum notitia ». [1] Hinc enim stirpitus extrahuntur errores opinionesque recentiorum, qui volunt non ipsum ens intelligendo percipi, sed ipsius qui intelligat, affectionem: quos quidem errores *agnosticismus* consequitur tam nervose reprobatus Encyclicis Litteris *Pascendi.*

Quibus autem argumentis Thomas Deum esse docet eumque unum esse *ipsum Ens subsistens*, ea sunt hodie quoque, sicut aevo medio, omnium firmissima ad probandum: iisdemque liquido confirmatur Ecclesiae dogma in Concilio Vaticano solemniter enuntiatum, quod Pius X praeclare sic interpretatur: « Deum rerum « omnium principium et finem naturali rationis lumine per ea « quae facta sunt, hoc est per visibilia creationis opera, tamquam « causam per effectus certo cognosci, adeoque demonstrari etiam « posse ». [2] Eiusdemque de metaphysicis doctrina, quamquam frequenter adhuc iniquorum iudicum acerbitatem nacta est, tamen, quasi aurum, quod nulla acidorum natura dissolvitur, vim splendoremque suum etiam nunc integrum retinet; recte igitur idem decessor Noster: « Aquinatem deserere, praesertim in re meta« physica, non sine magno detrimento esse ». [3]

Profecto nobilissima quidem in humanis disciplinis est philosophia, sed eam, ut res nunc sunt divina Providentia constitutae, ceteris excellere dicendum non est, cum ad omnem rerum universitatem haud pertineat. Etenim in ipso *Summae contra Gentes* itemque *Summae Theologicae* initio, sanctus Doctor alium rerum ordinem describit, positum supra naturam, eumque rationis captum excedentem, quem homo, nisi ei divina benignitas revelasset, numquam fuisset suspicatus. Haec est regio ubi dominatur fides: fidei autem scientia Theologia nominatur. Iam vero huiusmodi scientia eo perfectior in quopiam sit oportet, quo is fidei documenta melius calleat, simulque pleniorem aptioremque philosophandi facultatem habuerit. Non est autem

[1] *Contra Gentes*, II, c. 83.

[2] Motu proprio *Sacrorum Antistitum*, diei I septembris MDCCCCX.

[3] Litt. Encycl. *Pascendi*, diei VIII septembris MDCCCCVII.

dubitandum quin ad summum dignitatis culmen evecta Theologia sit per Aquinatem, cuius et numeris omnibus absoluta rerum divinarum cognitio fuit et intelligentiae vis facta mirifice ad philosophandum. Quare Thomas non tam sua philosophica institutione, quam huius disciplinae studiis, obtinet in scholis nostris magisterii principatum. Neque enim Theologiae est pars ulla, in qua non is incredibilem ingenii sui ubertatem felicissime exercuerit. Nam primum propriis ac genuinis fundamentis constituit apologeticam, bene definito discrimine, quod inter eas res quae rationis et quae fidei sunt, intercedit, accurateque naturali a supernaturali ordine distincto. Itaque sacrosancta Vaticana Synodus, cum statuit quae de religione cognosci naturaliter possunt, eadem ut certo ac sincere cognoscerentur omnia, necessitate quadam revelari divinitus debuisse, ad mysteria vero cognoscenda divinam revelationem prorsus fuisse necessariam, iis utitur argumentis quae non aliunde nisi a Thoma mutuata est. Qui sanctum omnibus quicumque doctrinae christianae defensionem susceperint, illud vult esse principium: « Assentire iis quae « sunt fidei non est levitatis, quamvis supra rationem sint ». [1] Ostendit enim, etsi quae creduntur arcana sint atque obscura, tamen apertas esse perspicuasque rationes quibus homo ad credendum adducitur, siquidem « non crederet, nisi videret esse cre« denda ». [2] Atque etiam adiungit, tantum abesse ut fides pro impedimento aut pro servili hominibus imposito iugo putanda sit, ut contra in maximi beneficii loco sit numeranda, siquidem « fides « in nobis inchoatio est quaedam vitae aeternae ». [3]

Altera theologiae pars, quae in dogmatum interpretatione versatur, ipsa quoque auctorem habet omnium locupletissimum Thomam; neque enim quisquam aut penetravit altius aut subtilius exposuit augusta quaecumque sunt mysteria, ut de vita Dei intima, de praedestinationis aeternae obscuritate, de supernaturali mundi gubernatione, de oblata naturis, ratione praeditis, facul-

[1] *Contra Gentes*, I, c. 6.

[2] II-II, q. I, a. 4.

[3] *Qq. disp. de Verit.*, q. XIV, a. 2.

tate sui finis assequendi, de humani generis redemptione a Iesu Christo facta eademque per Ecclesiam continuata, perque Sacramenta, quae utraque ab Angelico Doctore « quaedam divinae « Incarnationis reliquiae » appellantur.

Idem praeterea solidam theologiae doctrinam de moribus condidit, quae ad dirigendos totos humanos actus valeat supernaturali hominis fini congruenter. Et quoniam hic plane est in theologia perfectus, ut diximus, rationes certas dat et praecepta vivendi non modo hominibus singulis, sed societati etiam et domesticae et civili; in quo tum oeconomica tum politica morum scientia consistit. Hinc illa praeclara quae sunt in Summae Theologicae parte secunda de paterno regimine seu domestico et de legitimo imperio vel civitatis vel nationis, de iure naturae et de iure gentium, de pace et de bello, de iustitia et de dominio, de legibus et de obtemperatione, de officio vel privatorum necessitati vel prosperitati publicae consulendi, idque cum in naturali ordine tum in supernaturali. Quod si privatim, publice atque in mutuis nationum inter nationes officiis haec sancte inviolateque praecepta serventur, iam nihil aliud requiratur ad eam hominibus conciliandam « pacem Christi in regno Christi » quam orbis terrarum tantopere desiderat. Optandum est igitur, ut quae in gentium iure praesertim explicando legibusque iis quibus populorum inter ipsos rationes ordinantur, Aquinas docet, ea, cum verae *Nationum Societatis* – quae dicitur – fundamenta contineant, magis magisque pertractentur.

Nec minus nobilitata est eius in asceticis mysticisque scientia; is enim, universa morum disciplina ad virtutum rationem donorumque revocata, eamdem vel rationem vel disciplinam egregie definit pro vario hominum ordine, sive qui commune institutum secuti, velint vivere, sive qui ad christianam spiritus perfectionem absolutionemque contendant, iique in duplici vitae genere actuosae et contemplativae. Itaque praeceptum de amore Dei quam late pateat, caritas eique adiuncta dona Sancti Spiritus quomodo crescant, multiplices vitae status, ut perfectionis, ut religiosorum, ut apostolatus, quid inter se differant et quae

cuiusque natura visque sit, haec et talia asceticae mysticaeque theologiae capita si quis pernosse volet, is Angelicum in primis Doctorem adeat oportebit.

Atque hic, quidquid composuit, accurate in divinis Litteris fundavit et exstruxit. Nam sibi persuasum habens Scripturam in omnibus et singulis partibus vere esse verbum Dei, eius interpretationem ad eas ipsas leges diligenter exigit, quas proxime decessores Nostri, Leo XIII in Encyclicis Litteris *Providentissimus Deus*, et Benedictus XV Litteris item Encyclicis *Spiritus Paraclitus*, sanxerunt; positoque eo principio « Auctor principalis Scripturae sacrae est Spiritus Sanctus... Homo autem fuit auctor « instrumentalis », [1] de Bibliorum absoluta fide historica nullum patitur esse dubium, sed verborum sententiae seu sensus litteralis fundamento ubertatem divitiasque constituit sensus spiritualis, cuius triplex genus allegoricum, tropologicum, anagogicum subtilissime explicare consuevit.

Denique, singulari quodam dono ac munere id habuit noster, ut suae praecepta disciplinae in liturgiae preces hymnosque converteret, itaque divinae Eucharistiae vates et praeco maximus fieret. Etenim, ubicumque terrarum et gentium est Ecclesia catholica, ibi ad sacra studiose utitur semperque usura est his Thomae canticis, in quibus simul summa quaedam inflammatio spirat supplicantis animi, simul de augusto Sacramento, – quod praecipue *Mysterium Fidei* appellatur, – doctrinae ab Apostolis traditae eiusmodi inest enuntiatio, qua nulla perfectior. Haec si considerentur, itemque illud ipsius Christi praeconium, quod supra attulimus, sane mirabitur nemo quod hic Doctoris Eucharistici quoque cognomen accepit.

Iam ex iis quae hactenus memorata sunt, haec factu quidem peropportuna colligimus. Primum intueantur oportet sanctum Thomam nostri praesertim adolescentes, magnarumque virtutum decora quae in eo elucent, diligenter imitando consectentur; ante omnia humilitatem quod est spiritualis vitae funda-

[1] *Quodlib.*, VII, a. 14, ad 5.

mentum et castimoniam. Discant ab homine summi ingenii summaeque doctrinae, cum omnem tumorem animi horrere, tum submissione supplici divini luminis copiam suis conciliare studiis; discant, eodem magistro, nihil tam vigilanter quam voluptatis blandimenta refugere, ne scilicet ad sapientiam contemplandam caligantes mentis oculos adiiciant. Nam quod ipse vivendo praestitit, ut diximus, sic confirmat praecipiendo: « Si quis abstineat « a delectationibus corporalibus ut liberius vacet contemplationi « veritatis, pertinet hoc ad rectitudinem rationis ».[1] Quare divinis admonemur Litteris: *In malevolam animam non intrabit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis.*[2] Itaque si Thomae pudicitia tum cum in extremum discrimen adductam vidimus, cecidisset, verisimile est nequaquam Ecclesiam suum Doctorem Angelicum habituram fuisse. – Quandoquidem igitur videmus, corruptelarum illecebris deceptos, iuvenum plerosque iacturam maturrime facere sanctae puritatis, seque dedere voluptatibus, Nos, Venerabiles Fratres, vehementer vobis auctores sumus ut *Militiae Angelicae* societatem, castimoniae Thomae praesidio conservandae custodiendae conditam, usquequaque, praecipue in sacrorum alumnis propagetis: indulgentiae autem pontificalis munera, quibus a Benedicto XIII aliisque decessoribus Nostris cumulata est, equidem confirmamus. Et quo facilius animum quis inducat huic Militiae dare nomen, iis qui eam participant facimus potestatem, loco cinguli, gestandi suspensum collo sacrum numisma, cuius in adversa parte imago expressa sit sancti Thomae cum Angelis ei zonam accingentibus, in aversa Dominae Nostrae Reginae Sacratissimi Rosarii.

Quoniam autem sanctus Thomas omnium scholarum catholicarum rite est patronus constitutus, is qui utramque sapientiam, ratione quaesitam divinitusque inditam, mirabiliter in se, ut diximus, coniunxit; qui difficillimis nodis expediendis ieiunia precationesque fere adhibuit; qui instar omnium librorum Iesu Christi Crucifixi imagine usus est; idem, inquimus, sacrae iuventuti sit do-

[1] II-II, q. CLVII, a. 2.

[2] *Sap.*, I, 4.

cumento, quemadmodum in studiis optimis recte magnoque cum fructu se exerceat. – Homines vero religiosarum familiarum tamquam in speculum inspiciant in Thomae vitam, qui oblatos dignitatis gradus vel amplissimos recusavit ob eam causam ut in perfectissimae obedientiae exercitatione vivere et in suae sanctitate professionis emori posset. – Omnibus denique quotquot sunt Christi fideles cum ab Angelico Doctore pietatis in augustam caeli Reginam capere exemplum, cuius et salutationem Angelicam frequentare et dulce Nomen suis pagellis inscribere consueverat, tum vero ab ipso Doctore Eucharistico amorem in divinum Sacramentum petere licebit. Idque ante alios sacerdotibus, ut est consentaneum: « Quotidie enim unam Missam dicebat « (Thomas) nisi cum infirmitas impedisset, et aliam audiebat socii « vel alterius, ad quam ipse frequentius ministrabat », ait eius vitae scriptor diligentissimus; at quis explicare dicendo possit quo spiritus fervore sacrum faceret, qua se diligentia ad illud compararet, quas divinae Maiestati grates, eodem confecto, persolveret?

Deinde ad errores effugiendos, in quibus omnium huius temporis miseriarum fons est et caput, religiosius quam umquam alias, est in Aquinatis institutione consistendum. Omnino enim Modernistarum in omni genere Thomas opinionum commenta convincit; in philosophia vim et potestatem humanae intelligentiae, ut memoravimus, tuendo, firmissimisque argumentis Deum esse probando; in re dogmatica supernaturalem a naturae ordine discriminando causasque credendi et ipsa dogmata illustrando; in theologia omnia quae fide creduntur non in opinione niti sed in veritate, eademque immutari non posse ostendendo; in re biblica genuinam divinae inspirationis notionem tradendo; in disciplina morum, in re sociali et in iure recte principia ponendo de iustitia legali aut de sociali itemque de commutativa aut de distributiva, et quae iustitiae cum caritate sint rationes explicando; in ascetica de christianae vitae perfectione praecipiendo, atque etiam aequales suis temporibus adversarios religiosorum ordinum oppugnando. Denique contra illam quae vulgo iactari solet, rationis

humanae a Deo solutam libertatem, noster primae Veritatis iura summique Domini in nos auctoritatem affirmat. Hinc apparet satis esse causae quamobrem Modernistae nullum Ecclesiae Doctorem tam metuant quam Thomam Aquinatem.

Quemadmodum igitur olim Aegyptiis in summa annonae caritate dictum est *Ite ad Ioseph*, a quo sibi ad alendum corpus frumenti suppeditaretur copia, ita iis, quotquot nunc sunt in desiderio veritatis, *Ite ad Thomam* Nos dicimus, ut ab eo sanae doctrinae pabulum, quo affluit, in sempiternam suorum animorum vitam petant. Atque hoc pabulum in promptu esse et parabile omnibus, cum causa ageretur de ipso Thoma in beatorum caelitum numerum adscribendo, sic est iurisiurandi religione testatum: « Sub huius Doctoris lucida et aperta doctrina « floruerunt quamplures magistri religiosi et saeculares, propter » modum compendiosum, apertum et facilem... etiam laici et « parum intelligentes appetunt ipsa scripta habere ».

Nos autem, quae et decessores Nostri in primisque Leo XIII[1] et Pius X[2] decreverunt et Nosmet ipsi anno superiore mandavimus, ea omnia volumus sedulo attendant inviolateque servent ii praesertim quicumque in clericorum scholis maiorum disciplinarum magisteria obtinent. Iidem vero sibi persuadeant tum se suo officio satisfacturos itemque exspectationem Nostram expleturos esse, si cum Doctorem Aquinatem, scripta eius diu multumque volutando, adamare coeperint, amoris huius flagrantiam cum alumnis disciplinae suae, ipsum Doctorem interpretando, communicent, idoneosque eos reddant ad simile studium in aliis excitandum.

Scilicet inter amatores sancti Thomae, quales omnes decet esse Ecclesiae filios qui in studiis optimis versantur, honestam illam quidem cupimus iusta in libertate aemulationem unde studia progrediuntur, intercedere, at obtrectationem nullam, quae nec veritati suffragatur et unice ad dissolvenda valet

[1] Litt. Encycl. *Aeterni Patris*.

[2] Motu proprio *Doctoris Angelici*, diei XXIX iunii MDCCCCXIV.

vincula caritatis. Sanctum igitur unicuique eorum esto quod in Codice iuris canonici praecipitur [1] ut « philosophiae rationalis ac « theologiae studia et alumnorum in his disciplinis institutionem « professores omnino pertractent ad Angelici Doctoris rationem, « doctrinam et principia, eaque sancte teneant »; atque ad hanc normam ita se omnes gerant ut eum ipsi suum vere possint appellare magistrum. At ne quid eo amplius alii ab aliis exigant, quam quod ab omnibus exigit omnium magistra et mater Ecclesia: neque enim in iis rebus, de quibus in scholis catholicis inter melioris notae auctores in contrarias partes disputari solet, quisquam prohibendus est eam sequi sententiam quae sibi verisimilior videatur.

Itaque, quoniam universi nominis christiani refert sacra haec saecularia digne celebrari – siquidem in Thoma honorando maius quiddam quam Thomae ipsius existimatio vertitur, id est Ecclesiae docentis auctoritas – placet Nobis admodum ut huiusmodi celebratio anno vertente, a die XVIII mensis iulii ad exitum anni proximi, toto orbe terrarum fiat, ubicumque adolescentes clerici rite instituuntur; videlicet non solum apud Fratres Praedicatores, cui quidem Ordini, ut verbis utamur Benedicti XV « laudi « dandum est non tam quod Angelicum Doctorem aluerit, quam « quod numquam postea, ne latum quidem unguem, ab eius di« sciplina discesserit », [2] sed etiam apud ceteras familias religiosorum, atque in omnibus Clericorum Collegiis, magnis Lyceis scholisque Catholicis, quibus ipse datus est Patronus caelestis. Par erit autem hanc almam Urbem, in qua Magisterium Sacri Palatii aliquandiu gessit Aquinas, ad haec agenda solemnia principem exsistere: sanctaeque laetitiae significationibus ante omnia Pontificium Collegium Angelicum, ubi Thomam tamquam domi suae habitare dixeris, tum quae praeterea Romae adsunt Clericorum Athenaea ceteris sacrorum studiorum domiciliis praestare

[1] Can. 1366 § 2.

[2] *Acta Apostolicae Sedis*, vol. VIII, (1916), p. 397.

Nos vero ad eiusdem solemnitatis vel splendorem vel fructum augendum haec pro Apostolica Nostra potestate tribuimus:

1) ut in omnibus Ordinis Praedicatorum ecclesiis itemque in quavis alia sacra aede aut sacello quod populo pateat vel patere possit, praesertim apud Seminaria, Collegia vel domus sacrae iuventuti educandae, supplicationes in triduum vel in octavum vel in nonum diem habeantur, propositis iisdem pontificalis indulgentiae muneribus, quae in usitatis sanctorum beatorumque caelitum supplicationibus lucranda proponuntur;

2) ut in ecclesiis tum Fratrum tum Sororum ex Ordine Sancti Dominici semel per solemnia saecularia, quolibet ex iis diebus, liceat omnibus rite peccata confessis et Eucharistico epulo refectis plenariam peccatorum veniam consequi toties, quoties ad altare Sancti Thomae pias preces fuderint;

3) ut item in ecclesiis Ordinis Dominiciani possint sacerdotes sodales vel tertiarii, anno saeculari vertente, quavis feria quarta aut primo quoque die per hebdomadam libero, Missam in honorem Sancti Thomae, ut in eius festo celebrare, cum *Gloria* tamen et *Credo*, vel sine iis, pro diei ritu, et plenariam peccatorum remissionem lucrari; cuius indulgentiae etiam qui eidem Missae adfuerint, usitatis quidem condicionibus, compotes sint.

Praeterea faciendum est, ut apud sacra Seminaria ceterasque domos clericis instituendis hoc toto temporis spatio aliqua celebris de philosophia aliisve gravioribus disciplinis disputatio in honorem Angelici Doctoris habeatur. Atque ad agendum posthac ita festum diem sancti Thomae, quemadmodum patrono omnium scholarum catholicarum dignum est, volumus eum diem studiosis esse feriatum, eumque non tantum solemni sacro, sed etiam – saltem in Seminariis et apud Religiosorum familias – eiusmodi disputatione celebrari, quam modo diximus.

Ad extremum, quo nostrorum studia, Aquinate Magistro, in Dei gloriam Ecclesiaeque fructum cedant quotidie maiorem, his Litteris precandi formulam, qua ipse utebatur, adiungimus, Vosque obsecramus ut evulgandam curetis. Eam autem quo-

tiescumque quis rite recitaverit, sciat, auctoritate Nostra, septem annorum totidemque quadragenarum poenam sibi esse remissam.

Auspicem vero divinorum munerum ac testem paternae benevolentiae Nostrae, Vobis, Venerabiles Fratres, et clero populoque unicuique vestrum credito apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis iunii, in festo Principum Apostolorum, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus nostri secundo.

PIUS PP. XI

ORATIO

Creator ineffabilis, qui de thesauris sapientiae tuae tres Angelorum hierarchias designasti, et eas super caelum empyreum miro ordine collocasti, atque universi partes elegantissime distribuisti: Tu, inquam, qui verus Fons Luminis et Sapientiae diceris, ac supereminens Principium, infundere digneris super intellectus mei tenebras, tuae radium claritatis, duplices, in quibus natus sum, a me removens tenebras, peccatum scilicet, et ignorantiam. Tu, qui linguas infantium facis disertas, linguam meam erudias atque in labiis meis gratiam tuae benedictionis infundas. Da mihi intelligendi acumen, retinendi capacitatem, addiscendi modum et facilitatem, interpretandi subtilitatem, loquendi gratiam copiosam. Ingressum instruas, progressum dirigas, egressum compleas: Tu qui es verus Deus et homo, qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen.

MOTU PROPRIO

DE CHRISTIANAE DOCTRINAE INSTITUTIONE TOTO ORBE CATHOLICO ORDINANDA.

PIUS PP. XI

Orbem catholicum Encyclicis Litteris cum primum alloqueremur, omnium malorum, quibus humana societas laboraret, unum remedium admonuimus illud fore, si pax Christi in regno Christi quaereretur: addidimusque huiusmodi regnum in terris non aliter constabiliri, nisi Ecclesiae labore et industria, dantis operam hominibus educandis. Id autem tum maxime facit Ecclesia, cum pro suorum sapientia institutorum et legum pueris adultisque doctrinam religionis impertit. Quapropter decessor Noster desideratissimus, Benedictus XV, per litteras a Sacra Congregatione Concilii datas, [1] sacrorum Antistites ex Italia interrogavit, num variis de religiosa populi institutione praescriptionibus obtemperaretur; ad quae illi interrogata, pro sua quisque diligentia et studio, responderunt.

Iam vero quod vigilantissimus Pontifex peropportune inchoaverat, Nos, hanc quoque tamquam hereditatem ab ipso traditam volenti animo recipientes, omnino perficere decrevimus. Eius rei gratia, atque etiam ut huius incepti beneficam virtutem ad cunctas gentes extendamus, placet admodum inire rationem, cum cogitationes ac studia bonorum omnium ad causam saluti communi tam coniunctam revocandi, tum praecipue sacrorum Pastorum toto orbe operam diligentiamque adiuvandi roborandique in re, qua nihil sane pluris interesse potest, idque instituendo apud Romanam Curiam proprio quodam officio, quod dicitur, cuius ope Nos eam quam huic tantae rei debemus summam vigilantiam et curam in Ecclesia universa, melius ac facilius praestare possimus.

Itaque, *motu proprio* ac de Apostolicae potestatis plenitudine, Nos apud Sacram Congregationem Concilii peculiare Offi-

[1] *Acta Apostolicae Sedis*, XII (1920), p. 299.

cium instituimus et per has Litteras institutum declaramus, quo velut instrumento utatur Apostolica Sedes ad urgendam toto orbe terrarum obtemperationem suis legibus de populo christianae doctrinae praeceptis erudiendo: cuius Officii sit universam in Ecclesia actionem catechisticam moderari ac provehere.

Equidem confidimus salutares inde perceptum iri fructus, maxime si ad Apostolicae Sedis auctoritatem ea prompta et alacris Episcoporum ceterique cleri bonorumque laicorum, quam dare solent, opera, quod non dubitamus, accesserit. Sed tamen sinant, quotquot sunt ex utroque sexu consociationes sodalitatesque catholicorum, se a Nobis rogari, ut vel statas de catechismo conciones in sua quaeque paroecia ipsae in exemplum frequentando, vel clero parochiali adiutores ministrando, melius in dies de Ecclesia mereri velint in hoc quidem genere, quo nullum homini catholico nec sanctius nec magis necessarium esse videatur.

Atque eo etiam vehementius rogamus devotas Deo ex utroque sexu familias, ut non modo singulos singularum dioecesium suarum Antistites hac ipsa in re adiuvent, sed etiam curent in suis collegiis alumnos gradatim sic catechismo instruendos ut, cum plenius sapientiusque, quam solent, christianam doctrinam perceperint, et suam fidem contra ea quae obiici vulgo consueverunt, possint defendere et eandem aliis quam plurimis vel inculcare vel suadere nitantur.

Illud etiam magnopere cupimus in praecipuis quibusque sedibus religiosarum sodalitatum quae iuventuti instituendae sunt deditae, ibi, praesidibus ducibusque Episcopis, scholas aperiri delectis ex utroque sexu adolescentibus, qui accommodato studiorum curriculo formentur iidemque, facto periculo scientiae suae, rite renuntientur habiles ad magisterium doctrinae christianae historiaeque sacrae et ecclesiasticae obtinendum. Qui igitur quaeque religiosis domibus praesunt, curae sibi habeant e suis sodalibus deligere quos vel eiusmodi scholas velint celebrare vel pueris puellisque religionis praecepta tradere.

Episcoporum vero erit omnibus de religione scholis assidue advigilare; itemque de opera in hoc genere posita deque rei exitu, maxime quod attinet ad scholas, quas diximus, altiores et collegiorum, tertio quoque anno ad sacram Congregationem Concilii accurate referre. Ita feliciter, speramus, fiet ut maxima illa nationum catholicarum macula eluatur quae est divinae religionis ignoratio, increbrescente late reditu sitientium animarum ad inexhaustos fontes veritatis et gratiae, id est *aquae salientis in vitam aeternam.*

Quae autem his Litteris statuimus, ea semper valida et firma esse iubemus, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIX iunii, in festo Principum Apostolorum, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

VERAE CRUCIS

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS DIOCESIS PAPANTLENSIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Orbis catholici regimen, inscrutabili divinae Providentiae consilio, Nobis commissum, postulat ut, cum in aliqua regione, vel ob nimiam territorii amplitudinem, vel ob auctum incolarum numerum, vel ob itinerum difficultatem, vel ob alias causas, unus tantum Episcopus spirituali sui gregis bono apte consulere nequeat, ibi novae constituantur dioeceses, ut animarum cura, inter plures divisa Pastores, facilius ac salubrius exerceatur.

Quapropter aures benigne porreximus precibus venerabilis fratris Episcopi Verae Crucis in Mexicana Republica, qui, necessitatibus spiritualibus suae dioecesis consulendi causa, a Nobis suppliciter postulavit, ut

sua dioecesis in duas partes divideretur, et, reservata antiquae suae sedi Verae Crucis parte sita in regione australi, in regione septentrionali nova dioecesis erigeretur, simulque ut huic parti a dioecesi Verae Crucis seiungendae aliquot adiicerentur paroeciae a Tamaulipana dioecesi distrahendae.

Cum vero hae preces a Nostro Apostolico Delegato in Mexicana Republica commendarentur, atque venerabiles fratres Episcopus Tamaulipanus et Metropolitanus Archiepiscopus in eamdem sententiam convenirent; Nos, quibus cordi maxime est spiritualibus christifidelium indigentiis succurrere, expetito et habito quoque voto S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, oblatas preces recipere, atque ad exoptatam divisionem devenire novamque dioecesim in septentrionali parte dioecesis Verae Crucis erigere statuimus.

Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, Apostolicae potestatis plenitudine, novam Cathedralem Ecclesiam, *Papantlensem* ab urbe *Papantla* nuncupandam, erigimus, erectamque per praesentes Litteras declaramus. Cuius fines iidem erunt ac fines harum, quae sequuntur, paroeciarum, ex quibus nova dioecesis efformatur, nimirum: *Papantla*, *Mizantla*, *Yicaltepec*, *Tlapacoyan*, *Martinez de la Torre*, *Espinal*, *Coijntla*, *Coxquihui*, *Gutierrez Zamora*, *Tuxpan*, *Temapache*, *Tihuatlan*, *Tepetzintla*, *Tamiahua;* quae omnes usque modo ad dioecesim Verae Crucis pertinuerunt. Quibus adiicimus has, quae sequuntur, paroecias hucusque dioecesi Tamaulipanae pertinentes, videlicet: *Ozuluama*, *Tantima*, *Tamalin*, *Citlaltepec*, *Choutla* et *Ixcatepec*, quae propterea a Tamaulipana Ecclesia separantur et novae Papantlensi Ecclesiae uniuntur.

Huius ita erectae dioecesis sedes et cathedra erit in civitate *Papantla*, cui sedi eiusque pro tempore Episcopis concedimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina iure communi vel legitima consuetudine pollent ac fruuntur. Quam cathedralem Ecclesiam suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Angelorum, eiusque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem Angelorum Archiepiscopi subiicimus, reservata tamen Apostolicae Sedi facultate novam decernendi huius ecclesiasticae provinciae huiusque dioecesis dismembrationem, quoties id in Domino expedire visum fuerit.

Ad novae dioecesis administrationem et regimen quod attinet, ad Vicarii capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt.

Volumus quoque ut documenta et acta quae respiciunt paroecias ex quibus nova dioecesis constat, a cancellaria cuiusque ex veteribus dioecesibus Verae Crucis ac Tamaulipanae, quamprimum fieri poterit, tradantur cancellariae modo erectae Cathedralis Ecclesiae.

Presbyteri autem eidem Ecclesiae adscripti censeantur in cuius finibus legitime exstant.

Episcopalem Mensam constituent Curiae Episcopalis emolumenta ac ceterae oblationes, quae a fidelibus praeberi solent.

Mandamus insuper ut duo delecti iuvenes, aut in praesens saltem unus, in Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe, novae dioecesis sumptibus, non intermissa vice, mittantur.

Ordinarii autem erit parvum saltem Seminarium, quamprimum fieri poterit, iuxta Codicis dispositiones et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, instituere.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his, a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce itaque ut supra constitutis, ad eadem omnia exsequenda deputamus Reverendissimum Dominum Titum Crespi, negotiis Sanctae Sedis in Mexicana Republica expediendis praepositum, eidem propterea tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere tamen eidem imposito ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, intra sex menses a praesentibus Litteris acceptis, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Mandamus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae hisce Litteris Nostris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque conciliis editis, specialibus vel gene-

ralibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini ergo has Litteras Nostras dismembrationis, erectionis, evectionis, decreti, mandati, derogationis et voluntatis infringere vel contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo secundo, die vigesima quarta mensis novembris, Pontificatus Nostri anno primo.

✠ C. Card. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. Congreg. Consistorialis Secretarius.

O. Card. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphäel Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXVII, n. 29.

II

DE TULANCINGO

DISMEMBRATIONIS DIOECESIS HUEJUTLENSIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter negotia quae Apostolatus officii sunt propria, maximi est momenti consulere ut ecclesiasticae orbis circumscriptiones temporum rerumque necessitatibus apte respondeant. Ita enim catholici nominis regiones in dioeceses sunt distribuendae, ut praestantius verbo vitae ac sanctissimae nostrae religionis praeceptis fideles instituantur salutisque viam inire possint.

Optimo consilio itaque Ordinarii de Tulancingo semel ac iterum ab Apostolica Sede postularunt, ut in amplissimis suae dioecesis finibus nova cathedralis Ecclesia erigeretur. Ut autem nova dioecesis, trans montes in

parte inferiore erigenda, melius consisteret, hodiernus Episcopus innuit opportunum esse eidem dioecesi adiicere aliquot paroecias, quae ad dioeceses Tamaulipanam et Sancti Ludovici Potosiensis modo pertinent.

Nos autem, postquam res a Delegato Apostolico in Mexicana Republica mature perpensa fuerat et a Sacra Congregatione Consistoriali proposita, accedente consensu Ordinariorum Tamaulipani et Sancti Ludovici Potosiensis, habitis consiliis cum dilectis filiis Nostris S. R. E. Cardinalibus eidem Sacrae Congregationi Consistoriali praepositis, oblatas preces benigne excipiendas censuimus.

Quapropter, suppleto, quatenus opos sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, novam dioecesim, *Huejutlensem* nuncupandam, Apostolicae potestatis plenitudine, erigimus, cui has, quae sequuntur, vigintiseptem paroecias attribuimus: *Huejutla*, *Platon Sanchez*, *San Felipe Orizatlan*, *Coacuilco*, *Yahualica*, *Huatzalingo*, *Tlanchinol*, *Pisaflores*, *Chapulhuacan*, *Tepehuacan*, *Canali*, *Zolotla*, *Xochicoatlan*, *Huatla*, *Chicoutepec*, *Xochiatipan*, *Ylamatlan*, *Zontecomatlan*, *Ixhuatlan*, *Metlaltoyuca*, *Pantepec*, *Jalpantepec*, quae omnes a dioecesi de Tulancingo distrahuntur; *Tamazuncale*, *San Martin Chalchicuantla* et *Jilitla*, quae a dioecesi Sancti Ludovici Potosiensis pariter distrahuntur; quibus adduntur aliae paroeciae vulgo *Tantoyuca* et *Tempoal*, quae usque adhuc ad dioecesim Tamaulipanam pertinuerunt.

Huius ita erectae dioecesis sedem atque cathedram episcopalem constituimus in urbe *Huejutla*, a qua nomen dioecesis mutuatur; et tum huic sedi, tum eius pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina iure communi vel legitima consuetudine pollent ac fruuntur. Quam cathedralem Ecclesiam suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Angelorum, eiusque pro tempore Episcopos iure metropolitico eiusdem Angelorum Archiepiscopi subiicimus, reservata tamen Apostolicae Sedi facultate novam decernendi istius ecclesiasticae provinciae istiusque dioecesis dismembrationem, quoties in Domino id expedire visum fuerit.

Quod autem attinet ad dioecesis administrationem ac regimen, ad Vicarii capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura ac onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones decernunt.

Ad clerum autem quod attinet statuimus ut, simul ac huius dioecesis erectio facta fuerit, eo ipso presbyteri Ecclesiae illi adscripti censeantur, in cuius territorio legitime exstant, vel ob animarum curam, vel ob aliquod Ecclesiae officium.

Episcopalem mensam constituent Curiae episcopalis emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum haec nova dioecesis erecta est, praeberi solent.

Ordinarii erit parvum saltem Seminarium, iuxta Codicis dispositiones et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, quamprimum fieri poterit, instituere.

Insuper duo delecti iuvenes, aut in praesens saltem unus, huius dioecesis sumptibus, in Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe, non intermissa vice, mittantur.

Documenta autem et acta, quae hanc novam dioecesim respiciunt, a Cancellaria cuiusque veterum dioecesium, ex quibus avellenda sunt territoria ipsius novae dioecesis, tradantur Cancellariae modo erectae cathedralis Ecclesiae.

Volumus denique ut fines huius novae dioecesis iidem sint ac fines paroeciarum, quas supra memoravimus et ex quibus ipsa constat.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest vel sua interesse praesumant, praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari debere; et si secus super his, a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Quibus omnibus ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus Reverendissimum Dominum Titum Crespi, negotiis Sanctae Sedis in Mexicana Republica expediendis praepositum, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere eidem imposito ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses, a praesentibus Litteris acceptis computandos, mittendi authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Volumus quoque ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur eadem prorsus fides, quae hisce Litteris Nostris adhiberetur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini autem, ullo nunquam tempore, quae hisce Litteris Nostris dismembrationis, erectionis, evectionis, decreti, mandati, derogationis et voluntatis infringere vel eis contraire liceat.

Si quis vero, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo secundo, die vigesima quarta mensis novembris, Pontificatus Nostri anno primo.

✠ C. Card. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. Congreg. Consistorialis Secretarius.

O. Card. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphäel Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXVII, n. 36.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

DIOECESIS OSAKENSIS IN IAPONIA DISMEMBRATUR ATQUE INDE EFFORMATUR NOVUS VICARIATUS APOSTOLICUS DE HIROSHIMA.

Ad futuram rei memoriam. — Cum ex apostolico munere, quo fungimur, Ecclesiarum omnium cura Nobis commissa fuerit, felici illarum statui ac prospero regimini pro re ac tempore consulere studemus. Iamvero, cum venerabilis frater Ioannes Baptista Castanier, Episcopus Osakensis in Iaponia, proposuerit Nobis ut ob nimiam amplitudinem in duas partes divideretur suae iurisdictionis territorium novaque proinde missio erigeretur, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis diligenter perpensis, enunciati Praesulis votis benigne annuendum existimavimus. Quare, motu proprio

atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a dioecesi de Osaka seiungimus sive dismembramus territorium complectens quinque praefecturas de *Yamaghuchi*, *Shimane*, *Hiroshima*, *Okayama* et *Tottorri*, atque inde distinctum vicariatum apostolicum, ab urbe *Hiroshima* appellandum et Societatis Iesu curis concredendum, erigimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

SUPPRESSI VICARIATUS APOSTOLICI DE MARSHALL TERRITORIO ET NOMINE AUGETUR VICARIATUS APOSTOLICUS INSULARUM MARIANARUM ET CAROLINARUM.

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac sublimi Principis Apostolorum cathedra, quam divinitus obtinemus, tamquam e procerissima specula, in omnes christiani orbis partes oculos mentis Nostrae convertimus, ut continuo decernamus, quae religioni provehendae reique sacrae procurationi melius gerendae conducant. Iamvero, cum Marianarum et Carolinarum insularum apostolici vicariatus, nuper curis Patrum Societatis Iesu concrediti, limites, ob peculiares easque graves rationes mox ex novissimis politicis mutationibus ortas, reformare opportunum visum sit consilium, Nos, omnibus rei momentis attento et sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, rebusque et circumstantiis omnibus ad dictam mutationem pertinentibus diligenti examini subiectis, denique ea quae sequuntur statuenda existimavimus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, vicariatum apostolicum insularum Marshall nuncupatum et

hucusque Missionariis vulgo de Sacro Corde Iesu concreditum, exinde esse desinere edicimus; de insulis vero quibus supradictus vicariatus, sic per praesentes suppressus, efformabatur, *Nauru* insulam vicariatui apostolico de Gilbert adnectimus; ceteras vero insulas omnes volumus et mandamus partem fieri vicariatus insularum Marianarum et Carolinarum, qui exinde vocabitur vicariatus apostolicus Insularum Marianarum, Carolinarum et Marshall.

Porro haec praecipimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostris secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

SANCTUARIUM A MATRE DOMINI, INTRA FINES ARCHIDIOECESIS SALERNITANAE, TITULO BASILICAE MINORIS AUGETUR.

Ad perpetuam rei memoriam. — Iam inde a saeculo post Christum natum XII, intra fines archidioecesis Salernitanae, vetus exstat sanctuarium titulo a Matre Domini, in quo maxima christiani populi religione asservatur antiqua imago Virginis Deiparae foventis ulnis Infantem Iesum. Hoc per longam annorum seriem templum splendidis artis operibus ornarunt Principes, Reges, proceres; idem indulgentiis privilegiisque quam pluribus Romani Pontifices Nostri decessores locupletarunt. Miraculis quidem inclyta Virginis imago, Apostolica auctoritate et sollemni ritu, anno MDCCLIX, diademate aureo redimita fuit; ipsiusque sanctuarii custodia primum concredita est Fratribus Humiliatis, postea Basilianis monachis, tandem Fratribus Minoribus Ordinis Sancti Francisci, qui in praesens ibidem, sedulo studio, divino cultui inserviunt. Haec animo repetentes, ultro libenterque excipiendas censuimus esse humiles enixasque preces dilecti filii Callisti Zuccotti, Procuratoris Generalis Ordinis Minorum, qui Nos flagitaverat ut ipsum sanctuarium, ad quod quotannis turmatim confluunt piis

peregrinationibus fideles innumeri, ad Basilicae gradum evehere dignaremur. Has enim preces cumulat etiam atque ornat amplissimum suffragium dilecti filii Orestis S. R. E. Presbyteri Cardinalis Giorgi, Minoritici Ordinis Protectoris, postulatoriis litteris communitum sacrorum Antistitum Salernitani, Nucerini, Cavensis et Sarnensis, nec non municipii Nuceriae Superioris. Quamobrem, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, vetustum et percelebre sanctuarium a Matre Domini appellatum, intra fines positum archidioecesis Salernitanae, nunc ad Ordinem Fratrum Minorum pertinens, titulo et dignitate Basilicae minoris cohonestamus, cum honorificentiis et insignibus conopaei, absque tamen auri argentive ornatu, tintinnabuli et stemmatis, iuxta formam Basilicarum minorum Almae huius Urbis.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI mensis iunii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TITULUS BASILICAE MINORIS CONFERTUR ECCLESIAE SANCTAE MARIAE A MARI, CIVITATIS BARCINONENSIS.

Ad perpetuam rei memoriam. — Venerabilis frater Raymundus Guillamet y Coma, Episcopus Barcinonensium, sua suique cleri ac populi dioeceseos sibi commissae vota depromens, Nos enixis precibus flagitavit, ut ecclesiam in ipsa civitate Barcinonensi dicatam in honorem Virginis Deiparae vulgo *de Santa Maria del Mar* ad titulum et dignitatem Basilicae minoris evehere dignaremur. Nos autem, animo repetentes venerandam templi illius antiquitatem nec non structurae magnificentiam atque artis operum praestantiam; frequentiam simul sacrarum functionum divinique

cultus splendorem; prae oculis pariter habentes actuosum ministerium tum paroeciale tum perinsignis beneficiariorum Conlegii, et plurium confraternitatum atque associationum religiosarum, quae inibi ipsius divini cultus splendorem adaugent; denique probe noscentes novissimis temporibus ipsam sacram aedem affabre fuisse et concinne instauratam, propediem vero ibidem sollemni ritu celebratum iri quartum centenarium recursum a prima erectione confraternitatis Ssm̃i Corporis Christi, conditae ad instar illius quae in hac Alma Urbe ab anno MDVIII canonice exsistit, votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ecclesiam Sanctae Mariae « a Mari » appellatam in inlustri civitate Barcinonensi exsistentem, ad Basilicae minoris titulum et dignitatem evehimus, illique privilegia omnia tribuimus, quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI mensis iunii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EM̃UM P. D. ANTONIUM TIT. SS. MARCELLINI ET PETRI S. R. E. PRESB. CARD. MENDES BELLO, PATRIARCHAM OLISIPPONENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS LUSITANIAE: EPISTOLAE RESPONDENS EX COMMUNI CONVENTU DATAE.

Dilecte fili Noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Perlibenti sane animo epistolam accepimus quam, die XVII aprilis p. e. datam, ex Olisipponensi conventu coniunctim ad

Nos dedistis: in ea enim, cum praeclaram sollertiam vestram in bono rei catholicae civilisque procurando, tum novum pietatis documentum erga Nos Sedemque Apostolicam probe perspeximus. Iam vos, per communes litteras, quas die XXIX septembris superioris anni conscriptas ad fideles vestros dedistis, non parum utilitatis rei catholicae in Lusitania attulistis, normas quidem secuti Sedis huius Apostolicae. Quod si eaedem normae fideli sinceroque animo, ductu quidem Episcoporum, in usum deducentur, uberrimi inde fructus sunt exspectandi, non modo ad Ecclesiae bonum, sed etiam ad pacem veri nominis in Lusitanorum animis constabiliendam. Idque imprimis fore confidimus, quod Nobis est optatissimum, ut, in iis quae ad religionem pertinent, quibusvis sepositis divisionis causis, summaque unione atque concordia, lusitani catholici inter se feliciter consocientur. Qua spe laeti, in divinorum munerum auspicium itemque in paternae benevolentiae Nostrae signum, vobis, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, universoque clero ac populo unicuique vestrum concredito apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

II

AD R. P. D. CAROLUM GIBIER, EPISCOPUM VERSALIENSEM, QUINQUAGESIMUM SUI SACERDOTII NATALEM CELEBRATURUM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod annum sacerdotii quinquagesimum die septimo proximi mensis expleturus es, tale Nobis videtur eventum, quod non modo clerus populusque tuus tibi de se tam praeclare merito gratuletur, sed Nos etiam publice participando nobilitemus. Plenam enim bonorum operum vitam sacerdos atque episcopus egisti, et, multiplices inter officii tui curas, plus triginta ad Ecclesiae doctrinam inlustrandam tuendamque edidisti volumina, eademque communi iudicio probatissima. Atque, ut nonnihil de rebus episcopatus tui gestis delibemus, novimus equidem te, hoc annorum septemdecim spatio, diocesim istam longe in melius mutasse. Quae enim clero suo, neque aliunde collecto, prorsus carebat, ea iam suos habet sacerdotes satis multos atque haud mediocrem alumnorum numerum qui sacris di-

sciplinis excoluntur. Quod profecto tuae debetur sollertiae, utpote qui vocationum Opus sic constitueris eiusque tam studiose curaveris incrementa, ut dioecesis fideles in partem impensae ac sollicitudinis tuae libentius quidem veniant ac largius. Mittimus magnum numerum earum quas e solo excitasti sacras aedes parochialesque aulas; at vero praeterire silentio non possumus mirabilem illam Coetuum e singulis paroeciis et decanatibus, quos vocant, ordinationem; qui Coetus tam apte inter se coniunguntur, ut omnium actio ad unum eundemque exitum dirigi percommode queat. Quamobrem facile intellegimus, religionem in populo tuo pietatemque revixisse: quae, ceteroquin, ut ita revivisceret, ipsum quoque vitae tuae piissimae ac pauperioris effecit exemplum. Fruere igitur properantis huius eventi solaciis, tuamque laetitiam scito Nostram aeque laetitiam esse. Rogamus autem benignissimum Deum, velit te gregi tuo multum diuque servare incolumem, cuius in bonum paratus es animo, quantum aetatis ac virium supererit, nunquam quiescendo, insumere. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae testem, tibi, venerabilis frater, et clero ac populo tuo universo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

III

AD E. D. PATRITIUM HIERONYMUM HENNESSY, MODERATOREM GENERALEM CONGREGATIONIS FRATRUM A SCHOLIS CHRISTIANIS HIBERNIAE: PLENO IAM SAECULO AB INSTITUTI IPSIUS CANONICA CONFIRMATIONE.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Conditum anno MDCCCII ab Edmundo Ignatio Rice Institutum in Hibernia vestrum, idemque a decessore Nostro immortalis memoriae Pio VII, duodeviginti post annos, canonice confirmatum, quamquam exiguis orsum est initiis, successu tamen temporis adeo, benignitate Dei, floruit, ut non paucas hodie sedes habeat, in omnibus fere orbis terrarum partibus constitutas. Quarum profecto numerus permultum cresceret, si tot vobis sodalium copia suppeteret, quot ad novas domos aperiendas undique ab Episcopis expetuntur ac desiderantur. Quod autem opera, dilecte fili, vestra tanti apud omnes fiat, nihil mirari licet si perpendatur, qua vos via ac ratione,

sane laudatissima, adolescentes hinc scientia atque amore religionis imbuatis, inde ad civilem cultum et ad ingenuam vitae consuetudinem educetis. Videmur interea Nos vobis dedisse unde animos ad maiora caperetis, cum novas Sodalitatis constitutiones haud ita pridem probavimus, quae non modo ad Codicis praescripta, uti aequum erat, accommodatae essent, sed etiam sic temperatae, ut Congregationis istius latius proferendae necessitatibus et locorum, quae incolitis, condicionibus multo melius congruerent. Iamvero eas, dilecte fili, ut perdiligenter servetis et custodiatis, ipsum a vobis postulat, quod singulos obstringit, officium perfectionis vitae sanctitatisque persequendae: quam quidem qui persequi neglegant, iam eo ipso ad iuvenes sancte instituendos omnino inhabiles evadunt atque impares. Utinam qui te summo utuntur moderatore religiosi viri saepius animo reputent, quoquot ad excolendam iuventutem vocantur divinitus, eos ad altissimum utilissimumque vocari munus; quo in explendo si, unice ad Dei gloriam animarumque salutem spectantes, actuose elaborarint, Christum Iesum, innocentium puerorum amantissimum, sibi utique, ex ipsa eius promissione, obligabunt. Cupimus, igitur, ad Sodalitatem vestram quam plurimi convolent tirones, qui, divino Spiritu instincti, aveant in tam grande opus vobiscum incumbere; ut, aucto magistrorum christianorum numero, iam spes simul augeatur christianae posteritatis, cum maximo Ecclesiae civitatisque emolumento. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, universaeque Congregationi tuae apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIII mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

IV

AD EM̃UM P. D. LUDOVICUM TITULO SANCTAE MARIAE IN AQUIRO S. R. E. PRESB. CARDINALEM DUBOIS, ARCHIEPISCOPUM PARISIENSEM: IN QUINQUAGESIMUM ANNUM A VOTO NATIONALI DE TEMPLO SSM̃I CORDIS IN MONTE MARTYRUM EXCITANDO NUNCUPATO.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod die VIII proximi mensis, quo die Sacratissimi Cordis Iesu festum peragitur, commemorare quinquagesimum annum deliberastis, postquam publice

decretum est, ut Galliae paenitentis et devotae nomine et sumptibus, Templum votivum in Monte Martyrum in honorem eiusdem Sacratissimi Cordis e solo excitaretur, id scito Nobis haud mediocrem animi voluptatem peperisse. Haec enim eventi faustitas, ut generosos civium tuorum spiritus inflammatura est, sic posse in animarum bonum uberrimos ferre fructus Nobismet ipsis, quemadmodum tibi, dilecte fili Noster, iure optimo videtur. Quamobrem, cum bene iis omnibus precemur, qui quoquo pacto in exstruendum tam insigne communis Gallorum pietatis monumentum vel operam vel stipem usque adhuc contulere suam, aut in perficiendum ornandumque collaturi posthac sunt, tum Ecclesiae thesauros, quorum dispensatio est Nobis divinitus credita, libenter hac occasione reseramus. Itaque, auctoritate Nostra apostolica, plenariam admissorum veniam, usitatis condicionibus lucrandam, iis universis concedimus, qui votivum istud Templum, hoc anno, die octavo proximi mensis inviserint. Quod ut animis salubriter expiandis atque ad amantissimi Cordis Iesu caritatem acrius incendendis, Dei beneficio, conducat, caelestium gratiarum auspicem et peculiaris benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem ex animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVI mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

V

AD R. P. D. THOMAM ESSER, O. P., EPISCOPUM TIT. SINIDENSEM: QUINQUAGESIMO EXEUNTE ANNO SACERDOTII EIUS.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quinquagesimo propediem exeunte anno postquam sacerdotio in archiepiscopali Seminario Coloniensi initiatus es, Nobis praecipue dignus videris, quem, hac occasione, publico benevolentiae Nostrae testimonio augeamus. Haec enim faustitas, quae solet cuicumque contigerit haud mediocrem afferre laetitiam, vix attinet dicere quantum tibi allatura sit gaudii, cui liceat in tam diuturnum sacerdotalis vitae curriculum, conscientia officii sancte actuoseque expleti, fidenter respicere. Nam sacerdos novensilis in ea incidisti tempora, quibus catholica Ecclesia acerrime apud Germanos divexari coepta est; cumque parocho cuidam adiutor datus esses, omne

genus molestias atque insectationes et carcerem haud semel passus, tandem vi e paroecia es deturbatus. Iter mox Almae huius Urbis ingresso, illud tibi curae fuit, ut, dum sacro vacabas ministerio, altiora studia repeteres atque iterando perficeres: quod videtur auspicato contigisse, ut deinde, quam tibi comparasses multiplicium disciplinarum cognitionem ac scientiam, eam, et editis in vulgus scriptis et instituendo docendoque, utilissime cum studiosis communicares. Postquam enim, duodetriginta annos natus, in Ordinem Praedicatorum cooptatus es, primum in ipso, ubi degebas, coenobio, deinde in Hollandia apud tuos, denique in maximo Hiberniae ecclesiastico conlegio et in catholica studiorum Universitate Friburgensi sacras erudite disciplinas tradidisti, usque dum, huc accitus, gravibus in Romana Curia perfungi coepisti muneribus. Ceterum, quanti te fecerint operamque tuam decessores Nostri, si alia non suppeterent argumenta, vel ipsa comprobaret episcopalis dignitas ad quam sexto ante anno evectus es. Septimo igitur proximi mensis die, sodalibus amicisque stipatus, ad altare accedas laeto et quidem grato in Deum animo, qui tibi benignissime dederit, ut tam plenos bonorum operum quinquaginta hos annos traduceres. Nos autem tibi, ut faustum gratulamur eventum, ita etiam cupimus, ut bene valeas diuque pergas et consilio et sacri exercitatione muneris Urbano populo prodesse. Caelestium interea gratiarum auspicem et paternae caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVII mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

VI

AD RR. PP. DD. CAROLUM GREGORIUM MARIAM GRASSO, ARCHIEPISCOPUM SALERNITANUM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ATQUE EPISCOPOS REGIONUM PICENTINAE ET LUCANAE: OFFICIOSIS RESPONDENS LITTERIS EX COMMUNI CONVENTU DATIS.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum in Vallem Pompeiorum, quasi sub umbram patrocinii Deiparae a Rosario, ad disceptandum de necessitatibus dioecesium vestrarum superiore mense convenissetis, renovatis ante animis per solitudinem rerumque aeternarum commentationem, episcopales coetus inchoastis officiosissimas dando ad

Nos communiter litteras. Periucunde quidem eas, atque item quae postea accesserunt eorundem coetuum acta, perlegimus; placuitque in alteris pietate denuo frui erga Nos vestra, in alteris vim iudicii comperire consiliique prudentiam, quam in deliberando de satis multis rerum capitibus adhibuistis, quae ad statum dioecesium istarum pertinerent. Iam igitur, venerabiles fratres, contendite, ut, secundum ea quae constituistis, omnia digeratis atque ordinetis in populo quisque vestro; neque enim eiusmodi conventus quidquam prodessent, si consilia, quantumvis sapienter inita, in tabulis, sine ullo demum effectu, iacerent. At vero vos tam sedulos tamque industrios in pastoralis perfunctione muneris novimus, ut nihil dubitemus, quin, quae recte decreveritis agenda, ea pro actis haberi liceat. Quod autem scribitis, vosmet, et Litteris Nostris Encyclicis priore alteroque loco datis in gregis gubernatione velle dirigi, et Nobis cum diuturnam incolumitatem, tum laetum optatorum inceptorumque precari exitum, id grato accipimus animo non tam Nostra quam religionis causa, cuius profecto intersit quam maxime, Episcopos idem velle, idem nolle ac Iesu Christi Vicarium, eiusque praecepta atque hortationes in fidelium suorum procuratione peramanter exsequi. Cuius quidem gratae voluntatis Nostrae testimonio sit, eademque vobis caelestium donorum copiam conciliet, apostolica benedictio, quam, venerabiles fratres, unicuique vestrum et clero populoque dioecesium vestrarum ex animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVIII mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

VII

AD R. P. IOANNEM BAPTISTAM OLLITRAUT DE KERYVALLAN, ABBATEM GENERALEM CISTERCIENSIUM REFORMATORUM: NONNULLA PATERNO ANIMO ADMONENS IN ORDINIS IPSIUS UTILITATEM.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Non sine animi aegritudine accepimus, venerabilem fratrem Augustinum, Episcopum titulo Constantiensem, se iterum munere Abbatis generalis Ordinis vestri abdicasse; qua in sententia cum perstitisset, qui in Capitulum generale convenerant, eos, quamquam invitos, tamen Antistitis egregii optatis obsequi communiter deliberavisse. Non sine animi aegritudine, dicimus; memineramus enim, qualem is Apostolicae Sedi continenter probasset observantiam

officiosamque voluntatem, quamque studiose egisset, postquam tres Trappensium Congregationes in unum corpus nutu atque auctoritate Leonis XIII coaluerant, ut eiusmodi solidaretur compages arctissimaque animorum coniunctione compleretur. Huc praeterea accedebat quod ille idem, abhinc satis multos annos, sapienti prudentique Ordinis gubernatione praeclare de vobis meritus erat. Sed iam reliquum est, quandoquidem in eius locum tu, dilecte fili, communibus subrogatus es suffragiis, ut qua Cisterciensis Ordo vester perfectione atque austeritate vitae Ecclesiam Dei nullo non tempore iuvit atque inlustravit, eam non modo integram incolumemque praestes, sed, cum exemplo ipse tuo, tum sarta tectaque sanctissimarum observatione legum, acrius in dies cures provehendam. Cuius quidem officii perfunctionem, etsi sollicitudinibus ea minime vacabit, attamen minus gravem operosamque sodales ipsimet tui efficient, ut sunt religiosae vivendi disciplinae retinentissimi. Non est profecto cur putemus, hortationibus eos indigere Nostris; sed dubitare non licet, quin benigna communis Patris verba, si quid in eorum memoriam redegerimus, sint grata iidem voluntate accepturi. Itaque paterne monemus, praecipuae illae virtutes, quas a sodalibus coli diligenter Ordo vester, et natura ipsius sua et veluti transmissa a maioribus hereditate, sollemne ad hunc diem habuit, sic animis haereant vestris, ut in sucum ac sanguinem convertantur nec unquam per neglegentiam lassitudinemve depereant. Caritatem dicimus, quae in coenobiis istis, immutabilis concordiae effectrix, regnet oportet ex praescriptis et vel ex ipsa pulcherrima legum appellatione vestrarum, quae « Charta caritatis » inscribuntur. Dicimus obedientiam, quae nisi totam penitus religiosam vitam pervaserit, iam cetera omnia, quasi nullo subnixa fundamento, nutabunt; quod ceteroqui, ut nostis, superiorum aetatum experimentis comprobatur, cum, quo magis eiusmodi virtus apud vos viguit, tanto se extulit patentius sanctorum operum fecunditas. Praeterea, ut vivitis a saeculo disiuncti ab hominumque consortione remoti, id ipsum corroborate propositum amore solitudinis et « novitatum profanarum » fuga, cum eo imbuti esse debeatis spiritu qui a mundi spiritu quam longissime absit. Quo in genere non ignoratis, horum praesertim temporum homines, in quibus tantum potest immoderatus sui suarumque rerum amor, cum paene exuerint caritatem nullamque patiantur disciplinam, tum intemperanter licenterque, abiecta rerum aeternarum cogitatione, se in medias saeculi voluptates deliciasque coniicere. Sit quidem, ut miserrimos mundi asseclas modice vestrum tangat moveatque exemplum; in comperto tamen est, posse vos, et assidue orando et vitam degendo, ut facitis, paupertatis paenitentiaeque studiosissimam, eorum emendationi et saluti prodesse quam plurimum. Istas igitur virtu-

tes, quae vos validissimos apud Deum deprecatores efficiant, in domibus vestris, dilecte fili, enervari et languere ne sinas. Quodsi temporum condiciones suaserunt, ut de pristino exterioris disciplinae rigore aliquantulum, Apostolica Sede probante, remitteretis, at paenitentiae spiritum, qui vobis est gloriae ac praesidio, servatote integrum, ne ab instituto ipsorum vestro gradatim, cum magno Ordinis populique christiani detrimento, degeneretis. Habes, dilecte fili, quae placuit ad te scribere, cum coenobiis et virorum et alumnarum communicanda; ea quidem ut, pro optatis Nostris, usui Ordini vestro sint, caelestium donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, et sodalibus, quibus praees, universis apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVIII mensis maii anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

VIII

AD RR. PP. DD. IANUARIUM COSENZA, ARCHIEPISCOPUM CAPUANUM, CETEROSQUE CAMPANIAE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS: COMMUNI EX ANNUO CONVENTU DATAE EPISTOLAE RESPONDIT.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam, Neapoli in coetum congregati, ad Nos die VII huius mensis dedistis epistulam, ex ea sensus profecto eminent episcopalibus animis digni. Ardorem enim caritatis, qua Nobiscum coniuncti estis, et illud quod Apostolicae huic Sedi pollicemini ac profitemini obsequium, ea significastis verborum vi et incitatione, sententias quoque ab Irenaeo et Ambrosio Nostro mutuati pulcherrimas, ut inde magnam, cotidianas inter sollicitudines, delectationem hauserimus. Iure autem optimo exsultatis laetitia, quod Venerabili Roberto Bellarmino beatorum caelitum honores decrevimus; is enim, etsi Societatem Iesu, Sacrum Purpuratorum Patrum Conlegium, demum Ecclesiam catholicam sanctitatis doctrinaeque splendore inlustravit, tamen vester est et dici potest, cum Capuanam archidioecesim plures annos sapienter studiosissimeque sit moderatus et mirifica omnium virtutum, caritatis potissimum, ibidem exempla reliquerit. Quem si quidem vobis et fidelibus vestris ad imitandum laeto exitu proposueritis, iam Campana regio, quae est ubertate frugum fructuumque notissima, christianarum

virtutum altrix habebitur multo feracior. Quod denique, praeter alia, Nobis cupitis, ut diutissime auctoque in dies robore Petri Sedem obtineamus Ecclesiaeque navigium gubernemus, maximam habemus vobis gratiam, et caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles fratres, et clero populoque uniuscuiusque vestro apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis maii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

IX

AD EÑUM P. D. BASILIUM S. R. E. EPISCOPUM VELITERNUM CARD. POMPILJ, VICE SACRA URBIS ANTISTITEM: DE SOLEMNIBUS SUPPLICATIONIBUS AD SACERDOTALIS VOCATIONIS GRATIAM PLURIBUS IMPETRANDAM.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Dolendum profecto est – quod plurimi Nobiscum una dolent sacrorum Antistites – tam exiguum esse eorum numerum qui ad sacerdotale munus contendant: unde fit, ut passim per Italiae dioeceses paroeciae satis multae suo sint curione miserrime destitutae. Cuius quidem rei causas non est cur hic consideremus; quodsi haud semel quae opportuniora ad experiendum remedia viderentur decessores Nostri significarunt, huic tamen incommodo sane gravissimo Ille unus plene congruenterque mederi potest, qui pretioso suo animas redemit sanguine iisque ad aeternam beatitatem traducendis Ecclesiam dedit suae missionis heredem. Qui cum suos docuisset quibus verbis Pater, qui est in caelis, orandus esset, non aliam praeterea visus est discipulis, adeoque omnibus hominibus, commendare precationem, nisi ut sacrorum copiam operariorum exposcerent: *rogate ergo dominum messis ut mittat operarios in messem suam.* Deo igitur benignissimo instandum: qua in re ut ceteris dioecesibus sit Alma haec Urbs exemplo, quae ipso Iesu Christi Vicario feliciter pastore proprio suo utitur, volumus, venerabilis frater Noster, ut stato certo quodam huius mensis iunii die, qui sit idem unoquoque in futurum anno hanc ad rem destinatus, in omnibus Urbanis templis sollemnes supplicationes habeantur ad divinae vocationis gratiam a Sacratissimo Corde Iesu, animarum amantissimo, quam plurimis impetrandam. Eiusmodi autem exemplum confidimus Episcopos omnes, Italiae potissimum, sic imitari, ut in sua quisque dioecesi idem sta-

tuant agendum quod Romae opportune fieri cognoverint; immo non tam confidimus quam certum habemus, cum ita ii sint Nobiscum coniuncti eoque animarum salutis studio flagrent, ut dubitare non liceat quin, te, venerabilis frater Noster, praeeunte, optata Nostra explere velint ac properent. Quae ut laetus consequatur exitus, quem, ceteroqui, Christus Iesus vel ipsa adhortatione ad precandum pollicitus esse videatur, efficiat quoque apostolica benedictio, quam tibi, venerabilis frater Noster, et clero populoque Urbis universo, paternae benevolentiae Nostrae testem, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Iunii, in festo Sacratissimi Cordis Iesu, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

X

AD EM̃UM P. D. GUSTAVUM FRIDERICUM TIT. S. MARCI S. R. E. PRESB. CARD. PIFFL, ARCHIEPISCOPUM VINDOBONENSEM, CETEROSQUE AUSTRIAE ORDINARIOS: DE CONVENTU REI CATHOLICAE PROVEHENDAE VINDOBONAE FUTURO.

Dilecte fili Noster, venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Bellum post hominum memoriam longe omnium teterrimum ii apud vos consecuti sunt eventus, ut hinc catholici aliquamdiu haeserint quo pacto tot tamque novis malis mederentur, inde Ecclesiae adversarii asperrima rerum condicione usi sint ut religionem de pristino honore statuque per iniuriam deiicerent. Quod quidem si per universam rempublicam passim contingit, at Vindobonae potissimum fit in ipsa urbe principe, quam sectae quasi quoddam actionis suae centrum delegerunt, unde Ecclesiam Dei, veluti instructa in omnes partes acie, commodius adorirentur. Infesti igitur ii homines fidem e civium animis per falsas doctrinas convellere nituntur acerrime, eosque cogunt, qua nimia valent rerum potentia, ab Ecclesia deficere; et non aliud profecto propositum persequuntur cum socialisticam luem institutis omnibus, praecipueque scholis, aspergunt. Neque minus periculi fidelibus vestris heterodoxi, praesertim ex America, facessunt, qui cum imperitos simplicesque animos callide subtiliterque decipiant, tum afflictis populi fortunis abutuntur ut eundem pecunia corrumpant. Quibus sane in propulsandis incommodis nec utriusque cleri studium atque operam usque adhuc desiderastis nec hodie desideratis; at vero ea est sacerdotum apud vos penuria, ut necessitati iam prorsus impares exsistant.

Hac equidem tanta miseriarum mole vehementer angimur et pro ea, quam gerimus erga universos, paternitate et pro Nostra erga gentem vestram benevolentia, eam nempe gentem, quae fuit perpetuo catholicae doctrinae retinentissima; dolemus enim, eandem, praeterquam quod omnem amisit ex recentioribus casibus prosperitatem, in eo hodie versari discrimine, ut multo pretiosiorem avitae fidei thesaurum amittat. Itaque carissimos Nobis ex Austria filios appellamus obtestamurque, ut attente considerent, quale sit sibi obventurum – idque multo maius quam antehac acceperint – detrimentum, si nefariis eiusmodi sectarum artibus se ad defectionem trahi abripique patiantur. Est autem cur operarios vestros, hanc nacti opportunitatem, omnibus laudibus cumulemus, quos pro fidei suae tuitione omni studio certare accepimus. Pergant iidem volumus in praenobili incepto, habeantque sibi persuasum, non modo Christum Iesum ipsis adesse praesentissimum eiusque in terris Vicarium bene precari, sed etiam, qualiacumque imminent, pugnae tam sanctae exitum, si fortiter constanterque egerint, ancipitem esse non posse; licet enim ad tempus superari queant, victores tamen e certamine tandem aliquando discessuri sunt. Res quidem agitur, dilecte fili Noster, venerabiles fratres, admodum laboriosa, *ostium enim* vobis *apertum est magnum et evidens et adversarii multi;* eademque hac etiam de causa fortasse difficilior, quod plerosque non sinit tranquillo paratoque ad agendum animo vivere gravior annonae in republica ista caritas, atque in agendo perturbat ipsa insolita apud vos eius acerbitas varietasque belli quod religioni catholicae infertur. Iamvero putamus atque etiam confidimus, stabiliendis in fide acuendisque ad defensionem animis maxime esse profuturum Conventum, quem catholici ex Austria a die duodetricesimo huius mensis ad primum mensis iulii Vindobonae habebunt. Cuius quidem Conventus una cum nuncio allatus est quoque ad Nos libellus, in quo vidimus perlibenter, quo per eos dies ordine coetus sacris variabuntur supplicationibus cum divini verbi praedicatione coniunctis et quaenam sint rerum disceptandarum capita. Gravissima ea quidem et ad condicionem catholici apud vos nominis accommodatissima. Acturi enim estis de iis omnibus, quae aut servari integra aut melius ordinari vestra interest quam maxime, ut de iuventute instituenda, de scholis, de familia, de actione catholica, de re oeconomica et sociali quam vocant, de diariis et de ephemeridibus librisque in vulgus edendis; praetereaque videbitis quomodo catholici rem publicam tractare et caritatis sacrarumque Missionum opera provehere debeant. At primum omnium eo spectandum est – quod cupimus vehementer – ut ex his coetibus talis exsistat animorum consensio, talis ad agendum conspiratio, quae efficiat ut magnos pariat ac mansuros actio apud vos catholica fructus. Sapientiae quidem prudentiaeque vestrae, dilecte

fili Noster, venerabiles fratres, permittimus, ut, rebus mature perpensis, eiusmodi actionem congruentius tempori necessitatique ordinetis; qua in re non dubitamus, quin consiliis iussisque vestris fideles sint miro animorum ardore obsecuturi. Nobis ceteroqui videtur, non tam laicorum sodalitates condi erigique novas oportere, quam confirmari veteres et perfici et ita inter se copulari ut in unum aliquid coalescant omnes, omniumque actio in unum contendat, eo per vos dirigenda quo eam dirigi opportunius putaveritis. Nostra haec igitur optata volumus cum iis, qui Vindobonam coiverint, communicetis, eosque Nostris verbis hortemini, ut, humano sensu personarumque acceptione posthabitis, nihil sibi aliud proponant quam Dei gloriam aeternamque civium suorum salutem, quae sine concordi omnium studiosa voluntate efficienter promoveri nequeat. Proximo interea Conventui copiosam caelestium luminum donorumque effusionem precamur; quorum auspicem paternaeque caritatis Nostrae testem, vobis, dilecte fili Noster, venerabiles fratres, iisque omnibus qui aderunt, apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis iunii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

XI

AD EMUM P. D. DESIDERATUM TIT. S. PETRI AD VINCULA S. R. E. PRESB. CARD. MERCIER, ARCHIEPISCOPUM MECHLINIENSEM, CETEROSQUE BELGARUM EPISCOPOS: COMMUNIBUS RESPONDENS OFFICIOSIS LITTERIS.

Dilecte fili Noster, venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam, ante mensem, communiter ad Nos dedistis epistulam, periucunda ea Nobis accidit cum ob singularem, quam redolebat, pietatem erga Nos vestram, tum ob multa ac praeclara quae de variis argumentis significabatis. Placet propterea testimonium illud observantiae vestrae publico rependere grati animi Nostri testimonio, nullamque earum rerum praeterire, quas tanto pastoralis animi ardore ad Nos attulistis. Vocari divinitus istic ad sacerdotium adulescentes bene multos non sine magna delectatione comperimus; quod autem plerique eorum huc spectent, ut vel iuventuti rite instituendae suo tempore se devoveant vel sacra Christi legatione in dissitis infidelium regionibus fungantur, non est profecto cur metuatis ne procuratio apud vos animarum ob curionum penuriam aliquando depereat. Dei enim providentiae est, ut vosmet ipsi facitis, perpetuo con-

fidendum, quae minime iis de causis patiatur sacros suae quemque dioecesi deesse operarios. Quibus in excolendis, scribitis, velle vos, quoad fieri poterit, ea exsequi quae de Seminariis deque ratione sacras tradendi disciplinas monuimus, neque minus curaturos assidue, ut ad duas priores, quas dedimus, Encyclicas Litteras populus unicuique vestrum creditus conformetur. Et recte quidem: quid enim Ecclesiae, adeoque ipsius civitatis, magis ad prosperitatem intersit, quam ut, remotis praesentium malorum causis restitutaque inter gentes pace et tranquillitate ordinis, homines per evangelicum ministerium actionemque catholicam ad Deum revocentur, et, Salesio facilioris disciplinae magistro, ad assequendam vitae sanctimoniam contendant? Itaque confidimus verba per vos Nostra sic in Belgarum insidere animis, ut exploratissimam eorum voluntatem ad procurandam societatis humanae emendationem acrius incendant. Sed alia, quae pressius propiusque ad vos pertinent, grato quidem animo commemoratis: ea dicimus, quae, proximi decessoris vestigiis insistentes, Litteris Nostris *Quae tu*, die XVI mensis novembris superiore anno datis, adhibuimus benigne monita, cum *Acta et Decreta Concilii Provincialis Mechliniensis quarti* ad vos, legitime recognita, mitteremus. Ex ipsa sane communi epistula vestra luce clarius apparet, vos, ut Episcopos unius eiusdemque provinciae ecclesiasticae in primis decet « fraterno amore inter vos cohaerere » atque idem sentire « nullo discrimine nec generis nec linguae ». Neque minus concorditer profitemini, curaturos vos diligenter, ut sacrorum alumni et clerus ad supernaturale vitae institutum, quemadmodum hortabamur, fingantur atque assuescant, seduloque caveant quicquid dissensiones et discidia inter cives commovere queat, ut controversias illas de rebus politicis deque linguae et generis varietate. In quo cum videamus vos Nobiscum uno animo consentire, hac in re diutius morari non attinet. Quod reliquum est, iterum vobis spem bonam, qua nitimur, aperimus, fore ut, deprecatrice Beata Virgine, quam suavissimo *gratiarum omnium Mediatricis* titulo in dioecesibus vestris, Apostolicae Sedis concessu, veneramini et colitis, religionis studium morumque integritas apud carissimos Nobis Belgicae filios florere ac vigere pergat.

Quod ut facilius e communibus optatis contingat, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecte fili Noster, venerabiles fratres, et clero populoque uniuscuiusque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die X mensis iunii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

XII

AD R. P. D. PAULUM JACUZIO, ARCHIEPISCOPUM SURRENTINUM: QUINQUAGESIMO EXEUNTE ANNO EX QUO ARCHIDIOECESIS PUBLICE CORDI SACRATISSIMO IESU CONSECRATA EST.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Certiores Nos nuper fecisti, cum sit vobis proximo mense iulio dies ille commemorandus, quo, abhinc quinquaginta annos, archidioecesis ista divino Cordi Iesu sollemni ritu consecrata est, in civitate honoris tui sede, a die quinto ad octavum eiusdem mensis, Conventum habitum iri eorum e clero populoque tuo, qui in piam Sodalitatem ab Apostolatu Precum adsciti legitime sunt; proptereaque a Nobis demisse postulabas, ut Conventui isti bene apostolica auctoritate diceremus, quo feliciorem haberet exitum, cum magno popularis pietatis incremento. Nihil profecto Nobis antiquius esse queat, quam ut eiusmodi commemoratione filiorum tuorum animi vehementius ad Sacratissimum Cor Iesu redamandum excitentur, qui homines infinita est caritate complexus eosque plerumque beneficiorum suorum experitur immemores. Ut igitur, qui coetibus et supplicationibus istic in quatriduum habendis intererunt, ii renovato spiritu e Conventu discedant flammamque caritatis inde conceptam proximis iniiciant suis, apostolica efficiat benedictio, quam tibi, venerabilis frater, iisque, quos memoravimus, universis, paternae benevolentiae Nostrae testem, peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XI mensis iunii, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

XIII

AD EMUM P. D. PETRUM TIT. S. LAURENTII IN LUCINA S. R. E. CARD. GASPARRI, A SECRETIS STATUS: DE DISSIDIIS COMPONENDIS QUAE PACEM POPULIS AFFULGERE NONDUM SINUNT.

Signor Cardinale. — Quando nel principio del Nostro Pontificato, pieni l'animo d'angoscia per i mali presenti e di timore per i futuri, in un momento che sembrava decisivo per la tranquillità dell'Europa e la salvezza della società, Noi le affidammo il mandato di farsi interprete dei

Nostri sensi e voti paterni presso i Rappresentanti dei popoli raccolti a consiglio, tutti invitavamo a considerare quanto si aggraverebbe la condizione, già così misera e minacciosa, dell'Europa, se fossero anche allora falliti quei tentativi di sincera pacificazione e di duraturo accordo.

Trascorso poco più di un anno, non occorre dire quanto il Nostro timore siasi avverato; in questo breve tempo i rapporti internazionali non solamente non sono migliorati, come si era in diritto di attendere dalla Conferenza di Genova, ma sono piuttosto peggiorati, così da giustificare nuove e più gravi preoccupazioni. Con quale pena del Nostro cuore ciò avvenga Ella sa troppo bene, signor Cardinale, testimone giornaliero e partecipe delle Nostre sollecitudini. Padre comune e capo di tutta la cristiana famiglia, Noi non possiamo restare indifferenti alle angustie dei Nostri figli ed ai pericoli che li minacciano, sull'esempio di san Paolo il quale diceva: *Quis infirmatur et ego non infirmor? quis scandalizatur et ego non uror?*[1]

Quindi mentre Noi procuriamo, con tutte le Nostre forze e con tutti quei mezzi che i Nostri figli pongono a questo scopo nelle Nostre mani, di alleviare le sofferenze così gravi e così generali dell'ora presente, dobbiamo profittare di ogni occasione che Ci si offre, per cooperare in qualche maniera all'intento doveroso della sospirata pacificazione dei popoli e degli individui in Cristo.

Ed è perciò che, mentre fra i Governi delle Potenze più impegnate nel conflitto si preparano, su nuove proposte, nuove conversazioni diplomatiche per trovare un'amichevole soluzione alle questioni che agitano il centro dell'Europa e, per riflesso inevitabile, tutte le nazioni, crediamo Nostro dovere di levare di nuovo la voce disinteressata, imparziale e per tutti benevola, quale deve essere quella del Padre comune.

Riflettendo alla grave responsabilità che in questo momento incombe e a Noi stessi ed a coloro che hanno in mano i destini dei popoli, Noi li scongiuriamo ancora una volta di esaminare le diverse questioni, ed in particolare la questione delle riparazioni, con quello spirito cristiano che non disgiunge le ragioni della giustizia da quelle della carità sociale su cui poggia la perfezione della convivenza civile. Qualora il debitore, nell'intento di risarcire i danni gravissimi sofferti da popolazioni e da paesi un dì prosperosi e fiorenti, dia prova della sua seria volontà di giungere ad un equo e definitivo accordo, invocando un giudizio imparziale sui limiti della propria solvibilità ed assumendo l'impegno di somministrare ai giudici ogni mezzo di vero ed esatto controllo, giustizia e carità sociale, come pure l'interesse medesimo dei creditori e delle nazioni tutte, stanche di lotte ed

[1] II *ai Corinti*, XI, 29.

anelanti alla tranquillità, sembrano richiedere che non si esiga dal debitore quello che esso non potrebbe dare senza esaurire interamente le proprie risorse e la propria produttività con irreparabile danno suo e degli stessi creditori, con pericolo di perturbazioni sociali che sarebbero estrema iattura dell'Europa intera e di risentimenti che rimarrebbero minaccia continua di nuove e più rovinose conflagrazioni. Egualmente, è giusto che i creditori abbiano garanzie che siano proporzionate all'importanza dei loro crediti e ne assicurino l'esazione, dalla quale dipendono interessi anche per loro vitali; lasciamo però loro considerare se sia necessario a tale intento mantenere in ogni caso occupazioni territoriali che impongono sacrifici gravosi ai territori occupati ed alle nazioni occupanti o non convenga piuttosto sostituirvi, sia pur gradatamente, altre non meno idonee e certo meno penose garanzie.

Ammessi da ambe le parti questi pacifici criteri, cessando per conseguenza le asprezze dell'occupazione territoriale e riducendo gradatamente l'occupazione stessa sino a cessare del tutto, sarà dato finalmente raggiungere quella vera pacificazione dei popoli, che è del pari condizione necessaria per la restaurazione anche economica da tutti ardentemente desiderata. Tale pacificazione e tale ricostituzione sono beni così grandi per tutte le nazioni, vincitrici e vinte, che, pur di ottenerli, non dovrebbe sembrar troppo grave qualsiasi sacrificio che risultasse necessario.

Ma appunto perchè questi beni sono così grandi, non possono ottenersi altrimenti che per un singolare favore di Dio, dal quale discende *omne datum optimum et omne donum perfectum.*[1] A Dio pertanto, *nelle cui mani sono i cuori dei Governanti*, Noi alziamo la preghiera e richiamiamo insieme tutto il popolo cristiano ad innalzarla sempre più fervorosa e concorde, affinchè il Signore inspiri a tutti *pensieri di pace* e *non di afflizione*, e, coi pensieri, il proposito magnanimo di attuarli e la forza di adempierli. Così vedremo felicemente avverato, a comune conforto, quanto la Chiesa madre invoca sul mondo intero con la preghiera che nella liturgia pone sulle labbra dei suoi ministri: *Da, quaesumus, Domine, ut et mundi cursus pacifice nobis tuo ordine dirigatur et Ecclesia tua tranquilla devotione laetetur.*

Nel ripetere l'espressione di questi voti e sentimenti più volte manifestati, signor Cardinale, con tutto il cuore le impartiamo l'apostolica benedizione.

Dal Vaticano, 24 giugno 1923.

PIUS PP. XI.

[1] S. Giacomo, *Lett.*, I, 17.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECLARATIO

Suprema Sacra Congregatio Sancti Officii fidei morumque integritati tutandae praeposita, peracta inquisitione super factis quae P. Pio vulgo da Pietralcina, Ordinis Minorum Capuccinorum, in conventu loci *San Giovanni Rotondo* dioecesis Fodianae commoranti, tribuuntur, declarat ex praefata inquisitione non constare de eorumdem factorum supernaturalitate, ac fideles hortatur ut in propria agendi ratione huic declarationi se conforment.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 31 maii 1923.

Aloisius Castellano,
Supremae S. C. S. Officii Notarius.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

SSmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

4 iunii 1923. — Cathedrali Ecclesiae Briocensi praefecit R. D. Franciscum Serrand, Vicarium generalem dioecesis Rhedonensis.

6 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Spalatensi, R. D. Clementem Quirinum Bonefačić.

— Cathedrali Ecclesiae Lavantinae, R. P. D. Andream Karlin, hactenus Episcopum tit. Themiscyrensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hebronensi, R. P. D. Alexandrum Mac Donald, hactenus Episcopum Victoriensem in insula Vancouver.

8 iunii 1923. — Cathedrali Ecclesiae Haileyburiensi, R. P. Aloisium Rhéaume, e Congregatione Oblatorum B. M. V. Immaculatae.

— Cathedrali Ecclesiae de Chilapa, R. P. D. Iosephum Guadalupe Ortiz, hactenus Episcopum Tamaulipanum.

— Titulari episcopali Ecclesiae Anemuriensi, R. P. Aloisium Martinez, canonicum ecclesiae metropolitanae Mechoacanensis ibique Seminarii dioecesani Rectorem, quem deputavit Auxiliarem R. D. Leopoldi Ruiz y Flores, Archiepiscopi Mechoacanensis.

11 iunii. — Metropolitanae nuper effectae Ecclesiae Emeritensi in Indiis, R. P. D. Antonium Raymundum de Silva, hactenus eiusdem sedis Episcopum.

16 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Cumanensi, R. P. D. Sixtum Soza, hactenus Episcopum de Guayana.

21 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Tucsonensi, R. D. Danielem Gercke, rectorem metropolitani templi Philadelphiensis.

22 iunii. — Cathedrali Ecclesiae de Guayana, R. D. Antonium Mejia, Vicarium foraneum de Valera.

— Cathedrali Ecclesiae Corensi, R. D. Lucam Castillo, Vicarium foraneum Sancti Casimiri.

— Cathedrali Ecclesiae Valentinae de Venezuela, R. P. Franciscum Granadillo, Vicarium generalem dioecesis Caracensis.

— Cathedrali Ecclesiae Sancti Christophori de Venezuela, R. D. Thomam Sanmiguel, parochum ecclesiae Sancti Ioannis, in urbe Caracensi.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I

DECRETUM

CIRCA MONIALES IN GALLIA ET IN BELGIO

Religiosae sanctimonialium familiae, quae in Gallia et in Belgio post rerum publicarum conversionem, initio superioris saeculi, iterum coadunari coeperunt, ob nova civilium legum placita talibus in adiunctis constitutae sunt, ut Apostolica Sedes eas, nec ad antiquam communemque Ecclesiae disciplinam stricte moniales, nec votorum sollemnium vinculo aut clausurae papalis lege obstrictas aestimaverit, sed sub Episcoporum auctoritate cum votis dumtaxat simplicibus constitui siverit.

Ad hunc rerum statum referendum est dubium, quod anno 1919 huic Sacrae Congregationi propositum et, approbante s. m. Benedicto XV, resolutum fuit; nihil videlicet innovandum esse circa dependentiam monialium praedictarum ab Ordinariis locorum.[1] Cum tamen in ipsa responsione de talium monialium natura et statu nihil determinatum sit et aliunde plures gravesque oriantur difficultates, praecipue cum agendum sit de constitutionibus monialium, quae regulas Ordinum sequuntur, ad Codicem accommodandis, ita ut pax et tranquillitas monasteriorum turbari facile possit, haec Sacra Congregatio rem, diligenti studio subiectam, sollemniter definiendam esse censuit.

Itaque EE. PP. Cardinales Sacrae Congregationis Religiosorum Sodalium Negotiis praepositae, in generali coetu ad Vaticanum habito die 1ª iunii huius anni, re mature perpensa, censuerunt supplicandum SSmo ut declarare et, quatenus opus sit, decernere dignaretur:

I. In Gallia et in Belgio moniales monasteriorum quae regulas Ordinum Regularium profitentur, seu quarum vota ex instituto sunt solemnia, quamvis vota dumtaxat simplicia emittant, esse vere moniales iuris pontificii ad sensum can. 488 § 7, prout ceterae moniales in Ecclesia universa.

II. Ea tamen monasteria Superioribus Regularibus, salvo peculiari privilegio, minime esse subiecta, ideoque ad normam can. 615 exemptione non gaudere, sed esse Ordinariorum locorum iurisdictioni subiectas in iis quae canones Ordinariis ipsis circa moniales attribuunt.

III. Nihil vero obstare in praesenti quominus, si quod monasterium id postulaverit, vota sollemnia, servata clausurae papalis lege, moniales emittere queant, dummodo id ab Apostolica Sede obtineant.

Facta autem SSmo D. N. Pio divina Providentia PP. XI de omnibus relatione in audientia habita ab infrascripto P. Abb. Secretario die 4 eiusdem mensis iunii, Sanctitas Sua praefatas declarationes seu decreta ut supra approbavit et confirmavit, amplissima quoad praeteritum, quatenus opus sit, concessa sanatione; ac praesens decretum publici iuris fieri mandavit. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, die 23 iunii 1923.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

[1] *Acta Apostolicae Sedis*, XI (1919), p. 240.

II

APPROBATIONES

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia Pp. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

27 februarii 1923. — Congregationis Sororum a Sacro Corde Iesu, de *Brentana* nuncupatae, cuius domus princeps sita est in archidioecesi Mediolanensi, *Constitutiones definitive approbavit.*

23 aprilis. — Congregationem Sororum Tertii Ordinis Sancti Francisci, de Syracusis, Americae Septentrionalis, cuius domus princeps sita est in dioecesi Syracusensi, *approbavit, itemque eius Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium.*

— Congregationem religiosam Sororum Scholarium de Vindobona, cuius domus princeps sita est in archidioecesi Viennensi, *approbavit, itemque eius Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium.*

4 iunii. — Congregationis Augensis, vulgo « de Mehrerau », olim Helvetico-Germanicae, Sacri Ordinis Cisterciensis, *Constitutiones approbavit, experimenti gratia, ad septennium.*

— Congregationem Sororum Ursulinarum vulgo « du Sacré Cœur de « Jésus Agonisant » nuncupatam, cuius domus princeps sita est in loco Pniewy, in archidioecesi Gnesnensi et Posnaniensi, *laudavit, eiusque Constitutiones approbavit, experimenti gratia, ad septennium.*

— Congregationis Sororum a Patrocinio Sancti Ioseph nuncupatae, cuius domus princeps sita est in Urbe, *Constitutiones approbavit, experimenti gratia, ad septennium.*

— Congregationis Sororum Sacrae Familiae de Nazareth, cuius domus princeps sita est in Urbe, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Congregationis Sororum Annuntiationis B. M. V., Ordinis S. Benedicti, *Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.*

III

INSTRUCTION

OU LISTE DES QUESTIONS AUXQUELLES DOIVENT RÉPONDRE LES SUPÉRIEURS GÉNÉRAUX ET LES SUPÉRIEURES GÉNÉRALES DES INSTITUTS À VOEUX SIMPLES, DANS LE RAPPORT QUI DOIT ÊTRE ENVOYÉ AU SAINT-SIÈGE TOUS LES CINQ ANS.

Publiée pour la première fois par la Sacrée Congrégation des Evêques et Réguliers, revue et corrigée par la Sacrée Congrégation des Religieux d'après les prescriptions du Code de Droit Canonique. [1]

QUESTIONS PRÉLIMINAIRES

1. Quels sont les décrets d'approbation ou de recommandation que l'Institut a obtenus du Saint-Siège et quand les a-t-il obtenus?

2. Quelle est la fin ou le but particulier de l'Institut?

3. Le titre primitif pris au commencement par l'Institut, son but, le costume de ses membres, ont-ils été ensuite quelque peu modifiés, et en vertu de quelle autorité?

4. En combien de classes les membres sont-ils divisés? Quels vœux émettent-ils?

5. * Combien de membres ont revêtu l'habit de l'Institut depuis le commencement jusqu'aujourd'hui, ou au moins dans les vingt dernières années?

6 * Combien de membres ont quitté l'Institut depuis sa fondation jusqu'aujourd'hui, ou au moins pendant les vingt dernières années; comment se sont-ils retirés, soit pendant le noviciat, soit après l'émission des vœux temporaires, soit après celle des vœux perpétuels. Est-ce qu'il y a eu des religieux *fugitifs* ou *apostats*, et combien?

7. Depuis quand la dernière relation a-t-elle été envoyée au Saint-Siège?

1. – DES PERSONNES

A) De l'admission.

8. Combien de postulants ont été admis depuis la dernière relation?

9. Chacun a-t-il donné les certificats prescrits par le droit (spécialement les lettres testimoniales):

a) pour les hommes en général,

b) pour les clercs,

[1] Cf. *Acta Apostolicae Sedis*, XIV (1922), pp. 278 ss.

* Aux questions ou aux parties de questions marquées d'un astérisque, les Instituts n'ont à répondre que dans la première relation envoyée après cette Instruction.

c) pour ceux (hommes ou femmes respectivement) qui ont été dans un séminaire, dans un collège, ou qui ont fait leur postulat ou leur noviciat dans une autre Congrégation; ces certificats ont-ils été signés sous serment?

10. Quelqu'un a-t-il été attiré à donner son nom à l'Institut par des procédés ou des industries spéciales, et principalement les Supérieurs se sont-ils servis à cette fin des journaux?

11. A-t-on demandé en outre des renseignements suffisants sur leur caractère et leur conduite, toutes les fois que cela était nécessaire ou opportun?

12. De quels empêchements ou défauts la dispense a-t-elle été nécessaire; combien de fois et par quel Supérieur ecclésiastique a-t-elle été accordée?

13. Est-ce que tous ceux, pour qui cela est prescrit, ont fait le postulat; l'ont-ils fait pendant le temps déterminé et dans une maison d'observance régulière?

B) *Des novices.*

14. Combien y a-t-il de maisons de noviciat; quelles sont-elles; chacun de ces noviciats a-t-il été érigé par l'autorité du Saint-Siège?

15. Combien de novices ont pris l'habit de l'Institut depuis la dernière relation?

16. Combien sont-ils actuellement au noviciat?

17. Les novices sont-ils, comme ils doivent l'être, séparés des profès?

18. Les novices ont-ils tous un exemplaire complet des Constitutions?

19. Ont-ils tous passé, avant la profession, une année entière et continue dans la maison du noviciat, sous la direction du maître des novices?

20. Le maître des novices est-il libre de tout emploi ou charge, qui pourrait être un empêchement au soin et à la direction des novices?

21. Le temps du noviciat a-t-il été prorogé au delà du terme fixé dans les Constitutions, ou diminué; combien de fois, de combien de temps, et par quelle autorité?

22. Pendant la première année de noviciat, les novices ont-ils vaqué seulement aux exercices de piété; ont-ils été employés à d'autres œuvres, et auxquelles?

23. Durant la seconde année de noviciat (quand elle a lieu) les novices ont-ils été envoyés dans d'autres maisons, et l'instruction de la S. C. des Religieux du 3 novembre 1921 a-t-elle été observée?

24. (*Dans les Instituts de Sœurs*). Avant d'admettre à la vêture, à la première profession temporaire et à la profession perpétuelle, l'Evêque ou son délégué a-t-il fait, et cela gratuitement, l'examen de la volonté de l'aspirante, comme il est prescrit?

25. Toutes les fois qu'il y avait lieu avant la profession, sinon en temps opportun, ont-ils cédé l'administration de leurs propres biens et disposé de l'usage et de l'usufruit de ces mêmes biens?

26. Avant la profession des vœux temporaires les novices ont-ils fait librement leur testament pour tous les biens qu'ils possédaient alors ou qui pouvaient leur advenir?

C) Des profès.

27. Combien y a-t-il, dans l'Institut, de membres profès:

a) de vœux temporaires,

b) de vœux perpétuels?

28. Les vœux temporaires ont-ils été toujours renouvelés au temps voulu?

29. Le temps des vœux temporaires étant expiré, les membres ont-ils été admis au temps voulu à faire leurs vœux perpétuels?

30. Combien de membres, soit profès, soit novices, sont morts depuis la dernière relation?

D) Des sorties et des renvois.

31. Combien

a) de novices,

b) de profès, à la fin de leurs vœux temporaires,

c) pendant la durée des vœux temporaires,

d) apres l'émission des vœux perpétuels,

sont sortis de l'Institut depuis la dernière relation?

32. En renvoyant les sujets, a-t-on observé, suivant la diversité des cas, les règles prescrites par les saints Canons et par les Constitutions?

33. Quelqu'un (en dehors du cas urgent, dont il est parlé aux canons 653 et 668) est-il parti ou a-t-il été renvoyé:

a) avant la réception de la confirmation par le Saint-Siège de la sentence ou du décret, s'il s'agit d'hommes profès de vœux perpétuels; ou avant la réception de la décision du Saint-Siège, s'il s'agit de sœurs professes de vœux perpétuels?

b) pendant un recours au Saint-Siège, s'il s'agit de profès de vœux temporaires?

c) sans dispense préalable des vœux émis, demandée par le religieux lui-même?

34. (*Dans les Instituts de Sœurs*). Quand une sœur est sortie pour n'importe quel motif, lui a-t-on rendu sa dot entière, avec le trousseau apporté par elle en entrant dans l'Institut, dans l'état où il se trouvait au moment où elle en est sortie?

35. A-t-on donné à titre de charité aux sœurs qui, reçues sans dot, ne pouvaient se suffire par leurs propres biens, dans le cas de leur sortie de l'Institut, ce qui leur était nécessaire pour revenir, sûrement et convenablement, dans leur famille et y vivre honnêtement pendant quelque temps?

II. — Des choses

A) Des maisons.

36. Combien l'Institut a-t-il de maisons; dans quels diocèses; a-t-il des provinces et combien?

37. Y a-t-il eu des maisons ouvertes depuis la dernière relation et combien; l'autorité légitime est-elle intervenue dans leur ouverture et a-t-on observé les règles prescrites par les Constitutions?

38. Combien de membres des diverses classes résident dans chaque maison et (si l'Institut se livre à diverses œuvres) à quelles œuvres sont-ils employés?

39. Depuis la dernière relation, y a-t-il eu quelque maison supprimée et en vertu de quelle autorisation?

40. Chaque membre a-t-il sa propre cellule, ou, au moins, si l'on use d'un dortoir commun, chacun a-t-il son lit convenablement séparé des autres?

41. Y-a-t-il un lieu parfaitement approprié pour recevoir les malades et les soigner?

42. Y a-t-il, pour recevoir les hôtes, des chambres séparées, comme il convient, de la communauté religieuse?

43. (*Dans les Instituts de Sœurs*). L'habitation du chapelain ou confesseur a-t-elle une entrée séparée, sans avoir aucune communication avec l'habitation des Sœurs?

B) Des biens.

44. Quelles ont été, depuis la dernière relation, les recettes et les dépenses annuelles:

a) de l'Institut en général?

b) de chaque maison particulière?

45. Depuis la dernière relation, des biens meubles ou immeubles ont-ils été acquis, soit par l'Institut en commun, soit par les maisons particulières, et quelle est leur valeur?

46. A-t-on toujours placé l'argent à un taux utile, honnête et sûr?

47. Depuis la dernière relation, y a-t-il eu quelque perte des biens; ont-ils subi quelques dommages; quelle en a été la cause?

48. A-t-on aliéné des biens meubles précieux ou immeubles; lesquels et avec quelle faculté?

49. A-t-on dépensé quelque partie des capitaux?

50. La caisse commune, ou celle d'une maison particulière, a-t-elle des dettes, et quelle en est la valeur?

51. Depuis la dernière relation, a-t-on contracté de nouvelles dettes; lesquelles et en vertu de quelle autorisation?

52. Les biens temporels, soit de l'Institut tout entier, soit de chaque province et de chaque maison, sont-ils administrés par des économes légitimement nommés, d'après les prescriptions des saints Canons et des Constitutions?

53. Les économes généraux et locaux ont-ils fait aux époques fixées le compte-rendu de l'administration des biens; leurs comptes ont-ils été examinés et approuvés de la manière prescrite?

54. Y a-t-il des procès engagés sur les biens de l'Institut?

55. Garde-t-on soigneusement l'argent et les choses précieuses, conformément aux règles établies et aux prescriptions des Constitutions?

56. A-t-on, et à quelles conditions, accepté des séculiers de l'argent ou des objets précieux en dépôt?

57. (*Dans les Instituts de Sœurs*). Conformément aux lois canoniques, les dots des Sœurs ont-elles eté placées à intérêt d'une façon sûre, avec le consentement de l'Ordinaire du lieu? En a-t-on employé une partie en dépenses; quelle est la valeur ainsi employée, et avec quelle autorisation a-t-on agi?

58. Y a-t-il dans l'Institut des legs pieux ou fondations, soit pour la célébration de Messes, soit pour des œuvres de charité? Quels sont ces legs ou fondations?

59. Ces charges ont-elles été fidèlement exécutées?

60. L'argent qui a servi à faire ces fondations, a-t-il été placé convenablement et séparément, par ceux qui ont la charge de l'administrer?

61. A-t-on rendu compte de ces fondations à l'Evêque, suivant les prescriptions des saints Canons?

62. Combien chaque maison a-t-elle donné à la fin de chaque année, de ce qui lui restait d'argent, à la caisse commune?

63. Est-ce de bon gré ou non que cette contribution en argent a été faite par toutes les maisons?

64. La supérieure ou l'économe a-t-elle de l'argent, dont elle puisse disposer librement, même pour le bien de l'Institut, sans être obligée d'en rendre compte?

III. — De la discipline

A) De la vie religieuse.

65. Fait-on avec exactitude dans chaque maison les exercices spirituels fixés pour chaque jour, mois, année, ou pour des temps déterminés?

66. Tous les membres assistent-ils chaque jour au saint sacrifice de la Messe?

67. Tous les membres peuvent-ils assister aux exercices communs, et si quelques-uns sont exemptes de certains exercices communs à cause de leurs occupations domestiques, leur donne-t-on au moins le temps d'y vaquer en leur particulier?

68. Observe-t-on les prescriptions canoniques:

a) quant au compte de conscience que l'on ne peut exiger,

b) quant à la confession sacramentelle,

c) quant à la fréquentation de la Communion eucharistique?

69. Y-a-t-il des confesseurs désignés d'apres les prescriptions du droit; des abus se sont-ils entroduits, soit de la part des supérierus qui limiteraient la liberté concédée par la loi, soit de la part des sujets qui abuseraient de cette liberté?

70. Dans les Instituts de Sœurs, le confesseur ordinaire est-il partout changé tous les trois ans, ou bien est-il confirmé dans la charge avec l'approbation requise?

71. Observe-t-on fidèlement les prescriptions de la clôture dans la partie de la maison réservée aux religieux?

72. Permet-on aux religieux d'aller fréquemment au parloir, et les Constitutions sont elles observées sur ce point?

73. En dehors du cas de nécessité, le Supérieur donne-t-il un compagnon aux religieux qui sortent?

74. Fait-on des instructions catéchistiques et des exhortations pieuses, soit aux convers, soit aux autres sujets, de même qu'aux serviteurs ou à ceux qui vivent dans la maison? Comment et quand les fait-on?

75. Les religieux publient-ils des revues périodiques, ou y collaborent-ils? Quelles sont ces revues? En cela, comme dans la publication des livres, observent-on les règles établies?

76. Les religieux se servent-ils de livres anciens ou récents, même manuscrits, publiés avec la seule permission des Supérieurs de l'Institut, et quels sont ces livres?

B) De l'observance de quelques lois spéciales.

77. A-t-on toujours observé avec exactitude les prescriptions relatives au chapitre général, concernant:

a) les lettres de convocation,

b) l'élection des délégués,

c) l'élection des scrutateurs et du sécrétaire,

d) l'élection du Supérieur Général,

e) l'élection des Conseillers, de l'Econome et du Secrétaire général?

78. Les membres ont-ils été tout à fait libres d'écrire ou de recevoir les lettres, qui sont exemptes du contrôle des Supérieurs?

79. A-t-on fidèlement observé la loi concernant le changement des Supérieurs après le temps déterminé? Combien a-t-on obtenu de dispenses sur ce point, et de qui les a-t-on obtenues?

80. Le Supérieur général et les Supérieurs provinciaux ont-ils fait, comme ils le doivent, la visite des maisons?

81. Le Supérieur général, les Supérieurs provinciaux et locaux ont-ils convoqué leurs conseillers au temps marqué, pour traiter avec eux des affaires de l'Institut, de la province ou de la maison?

82. A-t-on laissé aux conseillers dans ces delibérations la liberté qui leur est due?

83. Les élections, dans le Conseil Général, ont-elles été faites librement et suivant les règles fixées?

84. La vie commune est-elle partout en vigueur; les Supérieurs ont-ils procuré à tous leur sujets, avec la charité paternelle qui convient, tout ce qui leur

était nécessaire, surtout quant à la nourriture et à l'habillement, et y aurait-il des membres qui se les procurent au dehors?

85. Y a-t-il en quelque endroit un personnel insuffisant, de telle sorte que les sujets soient accablés de travail au grave détriment de leur santé?

86. Pourvoit-on à ce que rien ne manque aux malades de ce dont ils ont besoin suivant leur état; les assiste-t-on avec la charité convenable, dans leurs nécessités corporelles et spirituelles?

87. (*Dans les Instituts de clercs*). Combien d'années les clercs vaquent-ils aux études:

a) de belles-lettres,

b) de philosophie,

c) de théologie?

S'ils font leurs études dans les maisons de l'Institut, combien de professeurs sont attachés à l'enseignement de chaque matière?

88. A-t-on confié aux étudiants ou aux professeurs des charges qui les détournent de leurs études?

89. Est-ce que tous les étudiants:

a) ont fait toutes leurs études avant de sortir de la maison destinée à cet effet?

b) ont fait, avant la promotion aux Ordres sacrés, les études prescrites par les lois canoniques?

c) ont observé religieusement tout ce qui est prescrit dans les saints canons pour l'admission aux Ordres (le titre d'ordination, les lettres dimissoriales, etc.)?

90. A-t-on observé la loi de l'examen des prêtres chaque année, au moins pendant cinq ans?

91. A-t-on exercé un commerce interdit par les saints Canons? de même, a-t-on exercé une profession ou un art qui implique des relations fréquentes avec les étrangers; quelles précautions a-t-on prises, soit pour le salut de ceux à qui incombent de telles fonctions, soit pour l'édification des étrangers?

92. Les supérieurs prennent-ils soin de faire connaître et exécuter les décrets du Saint-Siège, qui concernent les religieux; de même, en dehors des Constitutions, lit-on en public les décrets dont le Saint-Siège a ordonné la lecture?

C) Des œuvres de l'Institut.

93. A combien de personnes (ou de classes de personnes) les membres de l'Institut ont-ils fait du bien dans les œuvres auxquels il se dévouent suivant le but de leur Institut?

94. Si depuis la dernière relation le nombre de ces personnes a subi quelque part une diminution, en indiquer les causes.

95. (*Pour les Instituts quêteurs*).

a) Est-ce que le droit ou le devoir de quêter de porte en porte résulte clairement et certainement de leurs Constitutions?

b) Les prescriptions des Saints Canons et les décrets du Saint-Siège sur ce point, sont-ils en tout religieusement observés?

96. Les Instituts de Sœurs ont-ils dans leurs maisons des hôtelleries ou infirmeries pour n'importe quelles personnes, même d'autre sexe; dans l'hypothèse affirmative, qui a donné l'autorisation, et quelles précautions prend-on?

97. Les Sœurs prêtent-elles leurs services, et comment, pour les offices économiques, dans des séminaires, des collèges ou des maisons ecclésiastiques?

98. Les Sœurs exercent-elles de ces œuvres de charité (par exemple envers les enfants, les femmes en couches, les personnes ayant subi une opération chirurgicale) qui semblent ne pas convenir à des vierges consacrées à Dieu et revêtues de l'habit religieux?

99. Les Sœurs qui soignent les malades à domicile prennent-elles toujours les précautions prescrites par leurs Constitutions?

100. Les Supérieurs ont-ils permis à leurs sujets d'habiter dans les maisons des séculiers, et pour combien de temps?

101. (*Pour les Instituts d'hommes*). Ont-ils gardé sous leur autorité ou dirigé quelque Institut de Sœurs comme dépendant d'eux et leur étant agrégé directement ou indirectement, et avec quelle autorisation?

102. Depuis la dernière relation, y a-t-il eu quelque œuvre nouvelle, ou plutôt a-t-on ajouté une nouvelle espèce d'œuvres à celles déja existantes, et, dans ce cas, en vertu de quelle autorisation?

103. S'est-il glissé des abus soit dans l'Institut, soit dans quelqu'une de ses maisons, et quels sont-ils?

104. Y-a-t-il des conflits ou des difficultés:

a) avec les Ordinaires des lieux,

b) avec les confesseurs,

c) avec les chapelains?

105. (*Pour les Instituts laïques des deux sexes*). Ont-ils des maisons dans lesquelles on reçoit à demeure des adolescents de sexe respectif, qui fréquentent des écoles publiques laïques; dans quels lieux; à quelles écoles vont-ils; comment et par qui pourvoit-on à leur instruction religieuse?

Les réponses aux questions formulées ci-dessus doivent être signées non seulement pas le Supérieur Général ou la Supérieure Générale, mais aussi, après un mûr examen, par chacun des Conseillers ou Assistants Généraux. S'il s'agit de Congregations de femmes, elles devront être signées également par l'Ordinaire du lieu où réside la Supérieure Générale avec son Conseil.

Si quelqu'un des Conseillers ou Assistants croyait devoir faire connaître au Saint-Siège quelqu'autre chose de grande importance, il pourrait le faire par lettre particulière et secrète. Qu'il se rappelle cependant sa condition, et sache qu'il chargerait gravement sa conscience s'il écrivait dans ces lettres quelque chose s'écartant de la vérité.

Rome, du Secrétariat de la S. Congrégation des Religieux, le 25 mars 1922.

TH. CARD. VALFRÉ DI BONZO, *Préfet.*

L. ✠ S.

Maur M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secrétaire.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE ADAMAUA TERRITORIO AUGETUR NOVOQUE NOMINE « DE FUMBAN » DONATUR.

Cum praefectura apostolica de Adamaua, in Colonia Kameronensi, post cessionem Patribus Societatis de Mill-Hill, regionis anglicae, sui territorii angusta remanserit, opportunum visum est eius territorium ad maiorem amplitudinem extendere ut operariis evangelicis uberior et largior apostolicorum laborum campus pateret. Quapropter in plenariis comitiis die 11 curr. mensis iunii habitis, Emi Patres huius Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando decernendum censuerunt ut pars septentrio-occidentalis regionis vicariatus apostolici de *Kameron* ab eodem separaretur atque praedictae praefecturae apostolicae de *Adamaua* adnecteretur, ita ut memoratum vicariatum et praefecturam novus limes dividat, qui proficiscendo a mari sequitur cursum fluminum *Wuri*, *Mahambé* usque ad confluentem fluminis *Mafi*, deinde cursum fluminis *Ngon* usque ad suum confluentem *Noun*, qui antiquos limites iam efformabat, postea cursum fluminis *Mbam* usque ad suum confluentem *Sanaga*, tandem cursum fluminis *Sanaga* usque ad suum confluentem *Lom* ad locum ubi antiqua confinia praefecturae apostolicae de *Adamaua* invenit.

Iidem Emi Patres statuerunt, ut praefectura apostolica de Adamaua in posterum praefectura apostolica *de Fumban* appelletur.

Quam quidem Emorum Patrum sententiam, Ssmo D. N. Pio Div. Prov. PP., XI in audientia diei 11 eiusdem mensis et anni ab infrascripto Sacrae huius Congregationis Secretario relatam, Sanctitas Sua benigne adprobare ratamque habere dignata est, et praesens in re decretum confici iussit.

Datum Romae ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 11 iunii 1923.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† F. Marchetti-Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

II

AD SUPERIORES ORDINUM ET CONGREGATIONUM RELIGIOSARUM, QUAE SACRIS MISSIONIBUS PROVEHENDIS SE DEVOVENT, NONNULLA COMMENDANTUR AD IPSORUM OPERAM UBERIOREM EFFICIENDAM SALUTARIUM FRUCTUUM.

Revmo Signore,

Lo sviluppo, che, con l'aiuto del cielo, vanno prendendo le Missioni cattoliche, è causa di santa consolazione a quanti hanno a cuore i trionfi di nostra santa Religione e ardentemente desiderano la dilatazione del regno di Gesù Cristo.

Tale incremento senza dubbio è in gran parte dovuto all'attività intensa manifestata, specialmente in questi ultimi anni, sia dagli Ordini e dalle Congregazioni religiose che, memori delle passate loro glorie, hanno voluto riaccendere tra i loro membri il desiderio di dedicarsi alla conversione degli infedeli, sia dai molteplici Istituti, il cui fine principale, se non unico, è quello delle Missioni.

Quantunque detta meravigliosa attività ed operosità siano per tutti i buoni cagione di conforto, resta però sempre vero che stragrande ancora è il numero di quelli che, sparsi in vastissime regioni, attendono che sia loro predicata la parola della salute. Anche oggi si può ripetere, e con tutta verità, il detto del Salvatore: *Messis quidem multa, operarii autem pauci.*

Onde è che questa Sacra Congregazione di Propaganda Fide, con vero affetto di madre, piena di interesse per tutti gli Istituti che inviano i loro figli alle Missioni, e riconoscente ad ogni singolo Missionario dedito ad un lavoro costante e penoso, lavoro molte volte nascosto e quindi sommamente meritorio, perchè noto solo a Dio, ritiene opportuno di indirizzare ai Superiori Generali o Maggiori degli Ordini, delle Congregazioni e degli Istituti, che si dedicano alle Missioni, la presente lettera, per insistere su alcuni punti di somma importanza per le Missioni stesse.

I. Ed anzitutto, sarebbe assai utile che i Missionari venissero debitamente preparati al lavoro evangelico, sia in qualche casa, in Europa od altrove, espressamente a ciò destinata (come già lodevolmente si pratica da qualche Istituto), sia in appositi stabilimenti o residenze nei territori stessi delle Missioni.

Tale preparazione, che dovrebbe essere la più perfetta possibile e variare col variar delle Missioni, potrebbe venir impartita ai giovani da Missionari provetti, e dovrebbe consistere nello studio della lingua, o ingue, della Missione a cui i detti Missionari sono destinati; nel rendersi,

già fin da prima, familiari cogli usi e costumi della regione in cui si recheranno; nell'apprendere quei metodi, che, tutto considerato, sembrano più atti all'evangelizzazione in ciascun paese.

A questo si aggiunga anche una preparazione pratica, a fine di raggiungere una certa capacità di attendere da sè soli a tutto quanto può riuscire utile o necessario allo sviluppo materiale delle Missioni.

II. Curino i Superiori che in ogni Missione vi siano uomini capaci di prendere, al bisogno, le redini della Missione stessa, affinchè, venendo a mancare il Vicario o il Prefetto Apostolico, non si abbiano gravi difficoltà per la scelta del successore, nè si sia costretti di nominare a tale ufficio un ecclesiastico che non abbia conoscenza della Missione stessa e ne ritardi il progresso.

III. Di sommo interesse è che i Superiori veglino, affinchè nelle Missioni ai loro Istituti affidate si attenda alla formazione del clero indigeno. Ed invero ciò è necessario, poichè i vari territori furono propriamente a loro commessi a fine di fondarvi e stabilirvi la Chiesa. Orbene la conversione degli infedeli è soltanto il principio, la prima pietra di tale stabilimento; ad essa deve seguire la formazione delle cristianità con proprie cappelle o chiese, con l'istituzione (e, possibilmente, con la dotazione) di scuole, orfanotrofi, asili, ospedali ed altre opere; a ciò deve seguire, o andare di pari passo, la formazione di clero indigeno e di Religiosi indigeni di ambo i sessi.

Se non si ha premura di pensare a tempo alla formazione del clero indigeno, accadrà che presto il Missionario, il cui scopo è la predicazione del Vangelo ai pagani, si fermerà in una cristianità, abbandonando quasi del tutto gli altri infedeli e lasciando il grande ministero della loro conversione a semplici catechisti. Il clero indigeno invece può, e deve essere, almeno al principio, ottimo aiuto al Missionario, il quale, reso più libero, avrà il modo di dedicarsi esclusivamente, o quasi, alla sua altissima vocazione, la conversione cioè degli infedeli.

La Missione non va considerata come una proprietà dell'Istituto; essa è un territorio affidato dalla Chiesa di Gesù Cristo a zelanti apostoli, perchè ivi introducano, stabiliscano e rendano vitale tutta l'ammirabile istituzione del Nostro Redentore.

Solo allora può dirsi fondata la Chiesa in una regione, quando essa ivi si regga da sè, con proprie chiese, con proprio clero nativo del luogo, con propri mezzi; in una parola, quando essa non dipenda ivi che da se stessa.

Alle quali considerazioni se ne possono aggiungere anche altre, di ordine assai pratico e assai evidenti. Ed infatti se, in seguito ad una guerra (e di ciò si sono avuti non pochi esempi nel recente mondiale conflitto), o se per altri avvenimenti politici, si cambiasse il reggimento civile dei territori di cui

si tratta, e venisse quindi richiesto od imposto l'allontanamento di Missionari esteri e sudditi di alcune determinate nazioni, la Chiesa ne sarebbe fortemente danneggiata, poichè le popolazioni, rimanendo prive, o quasi, di sacerdoti, sarebbero esposte al pericolo di perdere la Fede. Nè ciò è solo una mera ipotesi; simili eventi si sono già avverati.

Si aggiunga a ciò che l'Europa, da cui in maggior parte sogliono provenire i Missionari, ha essa stessa bisogno di clero; le vocazioni sono divenute, per ragioni a tutti note, più scarse. Di qui la grandissima preoccupazione e di provvedere l'Europa di un numero sufficiente di sacerdoti, e di disporre pure in numero sufficiente di sacerdoti che lascino l'Europa per recarsi in altro campo di apostolato fuori de' suoi confini.

Se un abbondante e ben formato clero indigeno potesse essere a disposizione, è chiaro che ciò che ora si considera come grave difficoltà e come problema di ardua soluzione, verrebbe ad essere, e facilmente, eliminato.

IV. Ed infine sarebbe opportuno che gli Istituti, i quali ammettono nelle loro file anche fratelli laici, si studiassero di cercare il modo di far conoscere a tante anime desiderose di darsi a Dio, le quali, per mancanza di studi preparatori o per altre ragioni, non possono convenientemente ascendere al sacerdozio, che esse pure potrebbero, e mirabilmente, cooperare all'eroico lavoro delle Missioni. Queste infatti hanno grande necessità di uomini pii e volonterosi, periti in qualche arte o mestiere, e capaci tanto di insegnare le arti e i mestieri stessi ai popoli presso cui sono inviati, quanto di attendere, con l'aiuto di altri, a fabbriche di edifici, impianti di officine, lavori tipografici; e, senza dilungarci troppo, basterà solo accennare al bene grande che tali fratelli, debitamente preparati, potrebbero compiere, occupandosi dei catechisti indigeni, insegnando nelle scuole primarie, ecc.

Su tali punti, esposti per sommi capi, la S. C. di Propaganda richiama l'attenzione di tutti i Superiori degli Istituti Missionari, sicura che, se ciò che qui è esposto sarà debitamente considerato e convenientemente eseguito, non potrà mancare quel benefico risultato che ardentemente si cerca.

La S. C. di Propaganda, quindi, invita i Superiori Generali a voler comunicare questa lettera ai Prepositi di quelle Provincie, cui sono affidate Missioni, e a vigilare accuratamente affinchè il contenuto della medesima sia messo in pratica.

Benedica Iddio tutti coloro che, mossi da santo zelo, contribuiscono in qualsiasi modo, affinchè l'opera delle Missioni, l'opera apostolica per eccellenza, progredisca sempre più e venga maggiormente conosciuta ed amata. Ricolmi Iddio de' suoi celesti favori quelle anime che, infiammate del Suo santo amore, si sono consacrate all'evangelizzazione di tanti popoli, i quali attendono ancora la grazia di conoscere Nostro Signore Gesù Cristo.

Approfitto ben volentieri dell'incontro per riaffermarmi, con sensi di ben distinta stima,

Dalla S. C. di Propaganda Fide, nella solennità di Pentecoste, 20 maggio 1923.

di V. S. devotissimo

G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Prefetto.*

† F. Marchetti-Selvaggiani, Arciv. di Seleucia, *Segretario.*

III

AD OMNES ORDINARIOS CATHOLICAE ECCLESIAE: DE EXPOSITIONE MISSIONARIA IN URBE ANNO IUBILARI MDCCCCXXV INSTITUENDA.

Illme ac Revme Domine,

Pergratum mihi est pro munere meo Amplitudinem Tuam certiorem facere SSmum D. N. Pium PP. XI, litteris non ita pridem ad me datis, omnium catholicarum Missionum *Expositionem*, quam vocant, indixisse in Aedibus Vaticanis, anno iubilari proximo 1925, concinnandam.

Qua in re promovenda Sanctitas Sua hoc intendit, omnium christifidelium voluntates erga evangelicam praedicationem inter gentes excitare atque augere. Siquidem vel ab ipsis catholicis non satis cognoscuntur ea, quae ad dilatandum regnum Dei in terris pertinent, et, quum *ignoti nulla* sit *cupido* parumque nota vix alliciant animosque moveant, Evangelii praecones illa, quam merentur et qua tantopere indigent fidelium omnium conspirante prece et adiutrice opera, non fulciuntur. Sperat igitur Summus Pontifex futurum ut anno Iubilaei, cum ex omni regione frequentissimi Romam convenient fideles, uno quasi conspectu oculis obiici possint quae opera Ecclesia ubique terrarum ad magna Redemptionis beneficia omnibus hominibus communicanda aggrediatur, quas difficultates inveniat, quot labores sustineat palmasque reportet.

Profecto animum recreant cum magnificum Romani Pontificis inceptum, tum etiam praevisi inde percipiendi fructus Missionibus uberrimi. Fieri enim non potest quin christifideles, invisentes quae Missionum omnium vivam quandam referant imaginem, efficienti studio erga missionalia opera incendantur.

Quo vero optatum hunc finem felicius consequi liceat, Sacra haec Congregatio Christiano Nomini propagando, cui propositum exsequen-

dum a Summo Pontifice commissum fuit, memor Dominum Nostrum Iesum Christum omnibus Apostolis eorumque successoribus Episcopis mandatum dedisse praedicandi gentibus Evangelium, tuoque confidens erga Missiones catholicas ardenti studio, opem adiutricem a te fidentissime expostulat.

Iam in aedibus huius Sacrae Congregationis constitutum est *Consilium pro Expositione Missionaria*, quod totam rerum exhibendarum praeparationem dirigat.

Iam Instituta et Congregationes Religiosorum, quae concreditas habent Missiones, efficientem operam se conlatura promiserunt.

Rogatur vero A. T. ut tantum Pontificis inceptum benevolenti animo iuves ac omni favore, commendatione, consilio, opera prosequaris.

Cum autem in dioecesi tibi commissa invenire forte liceat res ad Missiones spectantes, vel etiam libros, sive antiquos sive recentiores, de Missionibus conscriptos easve spectantes, aut etiam tabulas geographicas aliave huiusmodi, haec omnia, quae utilia forent ad Missiones catholicas illustrandas, Romam, quatenus fieri possit, mittenda cures. Quem in finem velis aliquem, cui fidem habeas, indicare, qui de hisce cum supra memorato *Consilio pro Expositione* (*Propaganda – Piazza di Spagna, n. 48 – Roma VI*) tractet. Sciat vero A. T. res omnes, quae expositae fuerint, in dominio mansuras esse illorum qui eas miserint, et fideliter restitutum iri.

Expensae, quas Expositio praeparanda et instruenda requiret, non exiguae sane praevidentur; verum spem habeo non defuturos esse qui sibi honori ducant media necessaria ad hoc suppeditare, atque hac etiam ratione Missiones fovere.

Reliquum est ut A. T. rogem ut etiam a Deo opem implores implorandamque a tuis fidelibus cures, ut, divina benedictione et Beatae Mariae Virginis, Reginae Missionum, protectione, omnia ex votis succedant ad laudem Dei Nostri, Sanctae Matris Ecclesiae elationem et animarum a Iesu Christo redemptarum salutem aeternam.

Fausta quaeque tibi a Domino ominans atque adprecans.

Amplitudinis Tuae me profiteor

Romae, ex aedibus S. C. de Propaganda Fide, die III maii MDCCCCXXIII, in festo Inventionis Sanctae Crucis.

humillimum addictissimum famulum
G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Praef.*

† F. Marchetti-Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

IV

AD OMNES VICARIOS, PRAEFECTOS APOSTOLICOS ALIOSQUE MISSIONUM MODERATORES: DE EXPOSITIONE MISSIONARIA.

Illme ac Revme Domine,

Periucundum mihi est tecum communicare quas SSmus D. N. Pius PP. XI nuper ad me dedit Litteras de *Missionaria*, quae vulgo dicitur, *Expositione*, anno Iubilaei MDCCCCXXV, in Aedibus Vaticanis instituenda.

Hoc novum ac praeclarum argumentum ardentis studii, quo Summus Pontifex omnium gentium evangelicam eruditionem prosequitur, a cunctis quidem christifidelibus, sed in primis ab iis qui proxime ad Evangelii praedicationem adlaborant, summo gaudio excipietur. Procul enim dubio Expositio haec, si quidem omnia pro optatis succedant, non solum singulari gloriae futura est Ecclesiae et Domino Nostro Iesu Christo; verum etiam novum impulsum et adiumentum Missionibus afferet, frequentissimos illos fideles, qui anno iubilari Romam undique convenient, immo et omnes ceteros, amore et efficienti studio in catholicas Missiones incendendo.

Tunc enim quasi in speculo atque in compendio totum opus missionarium Ecclesiae contemplari licebit. Labores namque apparebunt, aerumnae, certamina, zelus et fructus ex divini verbi praedicatione; ostendetur quidquid Ecclesia ad exsequendum magnum D. N. Iesu Christi mandatum fecerit; quomodo beneficia Redemptionis fratribus in tenebris et in umbra mortis sedentibus allata fuerint; quae sane omnia ad amorem et studium erga catholicas Missiones excitandum nata sunt.

Quum autem hi optatissimi pro sacris Missionibus effectus, uti facile patet, a felici ipsius Expositionis exitu dependeant, adiutricem operam hisce litteris a te expostulo.

Superiores quidem omnium Institutorum, quae Missiones apostolicas obeunt, libentem et animosam cooperationem iam promiserunt; quapropter eos nuper invitavi ut in hac Alma Urbe sodalem aliquem designent, intelligentia, operositate, studio erga Missiones enitentem, cui, nomine Instituti, hoc opus demandetur, quique, sub directione Consilii, in aedibus huius S. C. de Propaganda Fide constituti, de omnibus curam habeat.

Similiter A. T. in ista Missione sacerdotem aliquem deputare studebit, et ipsum huiusmodi rerum capacem, qui, collatis viribus cum Instituti Agente Romano, omnia istic praeparet et exsecutioni mandet.

Ut brevi dicam quid in hac re a te velim, scias valde desiderari ut in Expositione Vaticana Missionis tibi concreditae viva quaedam exhibeatur imago. Itaque ea quae caeli clima, regionis naturam, vivendi rationem, populi indolem, nativam culturam, falsorum deorum cultum ususque superstitiosos, difficultates etiam evangelicae praedicationis, fructus, successus, et in populi humanitatem influxum, mores quoque christianos eloquentiore, quo fieri possit, modo inlustrent, haec omnia tua cura Romam mittantur. Non tamen illa quae communia et trita sunt et ubique gentium inveniuntur, aut quae forte incolae, excultarum gentium artes imitati, protulerunt; sed ea quae singularia et propria gentis istius sunt, ea quae naturalem populi indolem demonstrent, ea denique omnia quae Missionis tuae germanam faciem referant atque invisentium oculis depingant.

Et haec summatim dicta sint de selectione rerum exponendarum, de quibus cum Instituti tui Agente Romano ulteriora consilia conferre poteris.

Quod vero attinet ad rationem easdem res colligendi, praeparandi ac Romam mittendi, opportunis declarationibus additis, maximi erit momenti ut *normas* in adiecto folio descriptas fideliter observes. Etenim, illis neglectis, res exhibitae parvi vel etiam nihili aestimabuntur, et quae apte illustratae visentes omnes adtraxissent eosque utilibus notitiis erudivissent, declarationibus destitutae forte negligentur; illis vero regulis studiose servatis. res ostensae pluris fient et felicem Expositionis successum maxime augebunt.

Velim insuper mittas exemplaria omnium in tua Missione typis editorum operum vel aliorum scriptorum, grammaticas dico et vocabularia linguarum indigenarum; catechismos, historias sacras, theologica commentaria librosque de historia regionis, de topographia, de ethnographia conscriptos: quae omnia utilia erunt ad bibliothecam catholicarum Missionum Romae constituendam.

Generatim res ceterae, quae expositae fuerint, propriae manebunt illorum qui eas miserint.

Expensae ad hunc finem non exiguae sane erunt; sed optimam nutrio spem Missionem tuam parum vel nihil oneratum iri.

Interim Redemptoris Nostri Iesu Christi et Beatae Virginis, Reginae Missionum, opem implorandam cures, ita ut magnum illud pontificium inceptum divinae gloriae serviat, Sanctam Matrem Ecclesiam exaltet

et ad extensionem regni Dei in terris per verae fidei dilatationem efficaciter conferat.

Fausta quaeque tibi ominor atque a Domino adprecor.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. de Propaganda Fide, die III maii MDCCCCXXIII, in Festo Inventionis Sanctae Crucis.

Amplitudini Tuae addictissimus
G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

† F. Marchetti-Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

V

NORMAE

PRAECEDENTI EPISTOLAE ADIECTAE, DE EODEM ARGUMENTO

I

Choix des objets.

1. Le but pratique, non moins recherché que les autres, dans l'Exposition des Missions, justifierait bien la présence d'objets se distinguant surtout par une beauté exceptionnelle ou au contraire par une forme grotesque particulièrement intéressante, de façon à ne pas négliger de satisfaire la légitime curiosité des visiteurs. On ne devrait pas toutefois employer à leur acquisition des sommes considérables.

2. Mais, le but sérieux et instructif restant toujours le principal, il faudrait recueillir avant tout les objets susceptibles de mettre en relief, dans la mesure la plus large possible, la vie réelle, même ordinaire et quotidienne, d'un peuple ou d'une tribu. Ce seront donc surtout les divers instruments du travail quotidien, l'outillage des différents métiers, de l'agriculture, des arts, des sciences, etc., ainsi que les produits correspondants, pour autant qu'ils font bien connaître les capacités techniques et intellectuelles des indigènes; puis les armes, offensives comme défensives (bouclier, cuirasse, etc.); enfin les différentes parties du costume, de la parure, les jeux, etc.

3. Pour les objets de plus grande dimension, comme les maisons, bâteaux, navires, etc., on pourrait envoyer des fac-similés reproduits avec exactitude par les indigènes eux-mêmes. On pourrait de même représenter, sous un modèle réduit et intéressant, les différentes façons de faire des habitants, dans les métiers, l'agriculture ou les jeux.

4. Une Exposition des Missions devrait faire connaître tout particulièrement et d'une façon complète les religions indigènes des peuples; donc les statues ou images des dieux, démons, esprits, ancêtres, etc., les objets, vêtements ou distinctions spéciales employés dans le culte, les modèles des temples ou autres endroits du culte public ou privé.

5. Là où il serait trop difficile d'obtenir les objets eux-mêmes, une bonne photographie ou un dessin exact pourraient y suppléer, mais devraient alors être faits de façon à présenter surtout le côté ethnographique.

6. De nombreuses photographies de format moyen, ou encore des dessins en couleur pourraient aussi rendre de grands services pour présenter les indigènes dans leurs costumes et parures, dans leurs travaux, leurs jeux et leurs fêtes.

7. Si dans un territoire il y a des formes notablement différentes d'un objet (outil, arme, maison, etc.), celles-ci devraient également être recueillies, puisqu'elles peuvent fournir des indices importants sur les émigrations des tribus, sur les différences de culture et les mélanges survenus au cours des âges. On pourrait n'envoyer qu'une des formes de l'objet en question, mais dans une note explicative (voir paragraphe suivant), en indiquer les variantes existantes dans le même territoire.

II

Explications à donner pour chaque objet.

1. Il faut dresser une liste exacte de tous les objets envoyés. Chaque objet doit y figurer avec un numéro identique à celui porté par l'objet lui-même. Au moin *une* copie exacte de cette liste doit être faite, qui resterait auprès de celui qui l'a composée; de cette façon, il devient possible d'obtenir, le cas échéant, des renseignements complémentaires plus détaillés, si un objet se trouve être d'une importance spéciale. La liste elle-même devra être adressée par lettre recommandée au Président du Comité de l'Exposition (Sa Grandeur Monseigneur Marchetti-Selvaggiani, Secrétaire de la Sacrée Congrégation de la Propagande, Rome, Piazza di Spagna, 48). Il serait à souhaiter qu'il y eut une autre copie de la liste accompagnant la collection elle-même.

2. Dans cette liste, les indications suivantes doivent être données pour chaque objet:

a) nom de l'objet, y compris celui en langue indigène;

b) à quoi il sert et quel en est le mode d'emploi;

c) endroit (tribu, ville, village) de sa provenance; confins du territoire où il est en usage;

d) endroit de sa fabrication; s'il est différent de celui de la provenance;

e) indiquer si l'objet en question se trouve dans le territoire fréquemment ou rarement; s'il est d'usage courant ou fabriqué *ad hoc*.

Plus ces indications sont exactes et détaillées, plus la valeur de toute la collection augmente. Une collection moindre, mais bien choisie et comportant

des indications exactes et détaillées, serait d'une valeur beaucoup plus grande qu'une collection considérable dans laquelle tout cela ferait défaut.

3. Dans le cas où il existerait déjà des livres ou des articles bien faits sur le peuple ou la tribu en question, on peut les citer, mais de façon exacte, en indiquant le nom de l'auteur, le titre de l'ouvrage, l'endroit et l'année de la publication et à quelle page se trouve la référence. Tous les ouvrages ethnographiques et linguistiques publiés par les Missionnaires eux-mêmes devraient être ajoutés, au moins par un exemplaire, à la collection.

4. En attachant à un objet le numéro qu'il porte sur la liste, il faut veiller à ce que ce numéro reste sûrement audit objet; car s'il se perd, tout le travail employé à dresser les listes et à recueillir des explications complémentaires serait vain, puisqu'on ne pourrait savoir quel est l'objet si minutieusement décrit. Le plus sûr serait d'inscrire le numéro sur l'objet lui-même, soit au moyen d'une couleur ou d'une teinture ineffaçable, soit en y collant fortement une étiquette à numéro.

Dans le cas où ladite étiquette serait seulement attachée, il faut bien prendre garde que le nœud ne se desserre et l'étiquette ne se perde; il faut aussi utiliser du papier plus fort, afin qu'elle ne se déchire pas.

5. On demande d'écrire la liste très lisiblement; il serait préférable d'employer la machine à écrire.

III

Emballage des objets.

1. Les objets d'une exécution plus fine et plus compliquée, surtout ceux qui comportent un grand nombre d'ornements délicats, doivent être emballés de préférence dans une matière molle (laine ou autre).

2. Si les objets sont assez fragiles (poteries, objets de fine sculpture et ciselure, etc.), après les avoir enveloppés, comme il est dit ci-dessus, il faut les mettre dans de petites caisses spéciales et renfermer celles-ci à leur tour dans une caisse plus grande.

VI

NOMINATIONES.

Brevibus apostolicis nominati sunt:

4 maii 1923. — *Vicarius Apostolicus de Hiroshima*, R. P. D. Henricus Doering e S. I., Archiepiscopus tit. Maditensis.

19 maii. — *Vicarius Apostolicus Cameronensis in Africa Occidentali*, R. P. D. Franciscus Xaverius Vogt, ex Instituto a Spiritu Sancto, Episcopus tit. Celenderitanus.

25 maii 1923. — *Vicarius Apostolicus Insularum Marianarum, Carolinarum et Marshall*, R. D. Iacobus Lopez de Rego y Labarta, e Societate Iesu.

25 maii. — *Vicarius Apostolicus de Finlandia*, R. P. Ioannes Michaël Buckx, e Congregatione Presbyterorum a Ssmo Corde Iesu.

Praeterea decreto S. Congreg. de Propaganda Fide, die 5 iunii 1923 renunciatus est Praeses Consilii Nationalis Pont. Operis a Propagatione Fidei pro Scotia R. D. Henricus Forbes, Rector Seminarii Glasguensis.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

DUBIUM

CIRCA MISSAM VOTIVAM SACRATISSIMI CORDIS IESU PRIMA FERIA VI MENSIS

Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione propositum fuit; scilicet:

« Prima feria sexta mensis ianuarii incidente in diem secundam vel « tertiam vel quartam eiusdem mensis, permittiturne Missa de Sacratis- « simo Corde Iesu, tamquam votiva solemnis, concessa per decretum « S. R. C., n. 3712, *Urbis et Orbis*, diei 28 iunii 1889; an potius praefatae « Missae substituenda sit in casu Missa *Puer natus est nobis* de die 30 de- « cembris, sine Commemoratione de Sacratissimo Corde Iesu ? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, re perpensa, rescribendum censuit:

Negative ad primam partem, *affirmative* ad secundam, iuxta novam Rubricam specialem Missalis Romani, sub die 25 decembris, et Decreta S. R. C. *Dubium*, 8 iulii 1921, atque *Hildesien.*, 16 iunii 1922, ad XII et XIII.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 27 iunii 1923.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Sabato 16 giugno 1923, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della Causa di canonizzazione del Beato Giovanni Maria Vianney Conf., Parroco d'Ars, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria*, nella quale, dai R.mi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione dello stesso Beato, i quali vengono proposti per la Canonizzazione.

Lunedì 18 giugno 1923, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione della Serva di Dio Maria Poussepin, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di Carità della Presentazione della Beata Maria Vergine di Tours;

2) intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Francesco da Picciano, Laico Professo dell'Ordine dei Frati Minori.

Martedì, 26 giugno 1923, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Particolare*, nella quale gli Eminentissimi Signori Cardinali e i Reverendissimi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1) intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti sopra i miracoli in specie per la Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Giuliano Eymard, Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti del Ssmo Sacramento;

2) intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella Curia ecclesiastica di Madrid sopra i miracoli in specie, per la Causa di beatificazione e canonizzazione della Ven. Serva di Dio Maria Michela del Ssmo Sacramento, Fondatrice dell'Istituto delle Ancelle del Ssmo Sacramento e della Carità;

3) intorno alla validità dei Processi sia Ordinari che Apostolici per la Causa di beatificazione e canonizzazione della Ven Serva di Dio Lodovica Teresa de Montaignac de Chauvance, Fondatrice della Pia Unione delle Oblate del Sacro Cuore di Gesù;

4) intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella Curia ecclesiastica di Vannes, sopra la fama di santità di vita, virtù e miracoli in genere,

per la Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Giovanni Maria Robert de la Mennais, Sacerdote Fondatore della Congregazione dei Fratelli della Istituzione Cristiana e delle Figlie della Provvidenza;

5) intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella Curia ecclesiastica di Liegi, sopra la fama di santità di vita, virtù e miracoli in genere per la Causa di beatificazione e canonizzazione della Ven. Serva di Dio Suor Teresa Maria Haze, Fondatrice e Prima Superiora della Congregazione delle Figlie della Croce;

6) intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Lorenzo da S. Francesco Saverio, sacerdote professo della Congregazione dei Chierici Regolari scalzi della Ssma Croce e Passione di N. S. G. C.;

7) intorno al culto, in ossequio ai decreti di Urbano VIII, non mai prestato alla Serva di Dio Filomena Giovanna Genovese, del Terzo Ordine di S. Francesco;

8) e finalmente intorno al culto, come sopra, non mai prestato al Servo di Dio Valentino Paquay, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

28 maggio 1923. L'Emo Sig. Cardinale Oreste Giorgi, *Protettore delle Suore della Purità di Maria Ssma, di Palma di Maiorca.*

» » » L'Emo Sig. Cardinale Luigi Sincero, *Membro della Sacra Congregazione Concistoriale.*

29 » » L'Emo Sig. Cardinale Giovanni Bonzano, *Membro della Sacra Congregazione « pro Ecclesia Orientali ».*

» » » Monsig. Sanzio Sansi, *Prelato Chierico della Camera Apostolica.*

» » » Monsig. Antonio M. Bernasconi, *Prelato Votante della Segnatura Apostolica.*

» » » Monsig. Francesco Rossi Stockalper, *Prelato Referendario della Segnatura Apostolica.*

30 » » Monsig. Sebastiano Nicotra, Arciv. tit. di Eraclea, *Nunzio Apostolico a Lisbona.*

» » » Monsig. Clemente Micara, Arciv. tit. di Apamea, *Nunzio Apostolico a Bruxelles.*

» » » Monsig. Francesco Marmaggi, Arciv. tit. di Adrianopoli, *Nunzio Apostolico a Praga.*

30 maggio 1923. Monsig. Angelo M. Dolci, Arciv. tit. di Gerapoli, *Nunzio Apostolico a Bucarest.*

1 giugno » Monsig. Francesco Annibale Ferretti, *Consultore della S. C. dei Religiosi.*

7 » » Monsig. Raffaello Carlo Rossi, Vescovo di Volterra, *Assessore della S. C. Concistoriale.*

9 » » L'Emo Sig. Cardinale Gaetano Bisleti, *Protettore della Società dei Religiosi del Divin Salvatore.*

20 » » L'Emo Sig. Cardinale Tommaso Pio Boggiani, *Protettore delle Orsoline di Weltewreden, in Batavia (Giava).*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Benedetto XV di fel. mem. si era degnato di nominare:

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

16 novembre 1921. Monsig. Giovanni Nepomuceno Soukup, della diocesi di Králové Hradec.

30 dicembre » Monsig. Maurizio Picha, dell'archidiocesi di Praga.

» » » Monsig. Carlo Schuster, della medesima archidiocesi.

Prelati Domestici di S. S.:

28 febbraio 1921. Monsig. Stefano Hartsàr, della diocesi di Košice.

30 dicembre » Monsig. Antonio Grimmer, dell'archidiocesi di Praga.

» » » Monsig. Antonio Franz, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Giuseppe Soukup, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Antonio Wünsch, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Francesco Vaněček, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Giovanni Sýkora, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Antonio Málek, della diocesi di Budějovice.

» » » Monsig. Antonio Mráz, della medesima diocesi.

Con brevi apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

27 maggio 1923. Monsig. Filippo Rincòn Gonzalez, Arcivescovo di Caracas.

» » » Monsig. Arnoldo Francesco Diepen, Vescovo di Bois-le-Duc.

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

16 maggio 1923. Monsig. Lorenzo Del Ponte, della diocesi di Acqui.

20 » » Monsig. Guglielmo Barry, dell'archidiocesi di Birmingham.

23 » » Monsig. Giacomo I. Newcomb, della diocesi di Wheeling.

25 maggio 1923. Monsig. Gustavo Mattauch, della diocesi di Litoměrice.
27 » » Monsig. Giuseppe Ballerini, della diocesi di Pavia.
29 » » Monsig. Venturino Bracci, della diocesi di Civita Castellana.
19 giugno » Monsig. Alfonso Deschamps, dell'archidiocesi di Montréal.

Prelati domestici di S. S.:

27 aprile 1922. Monsig. Francesco Reyl, della diocesi di Králové Hradec.
2 maggio » Monsig. Giovanni Kapica, della diocesi di Breslavia.
18 marzo 1923. Monsig. Gustavo Testa, della diocesi di Bergamo.
15 maggio » Monsig. Emmerico David, dell'archidiocesi di Colonia.
16 » » Monsig. Roberto Guagnoni, dell'archidiocesi di Corfù.
17 » » Monsig. Adalberto Turi, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Carlo Erdösi, della medesima archidiocesi.
18 » » Monsig. Giovanni M. Prendergast, della diocesi di Natchez (S. U. A.).
19 » » Monsig. Amleto Giovanni Cicognani (Roma).
20 » » Monsig. Giovanni Kubiček, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Antonio Kobliha, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Riccardo Špaček, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Kowař, della diocesi di Litoměrice.
» » » Monsig. Francesco Albert, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Funk, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Gustavo Buder, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe M. De Vio, dell'archidiocesi di Gaeta.
29 » » Monsig. Luigi Valeri, della diocesi di San Severino.
30 » » Monsig. Giuseppe Crosatti (Roma).
31 » » Monsig. Ottone Paschen, dell'archidiocesi di Colonia.
1 giugno 1923. Monsig. Gustavo Domabyl, della diocesi di Králové Hradec.
» » » Monsig. Francesco Proschwitzer, della medesima diocesi.
2 » » Monsig. Rocco Pellettieri, della diocesi di Marsico-Nuovo.
4 » » Monsig. Giovanni Mackintosh, della diocesi di Aberdeen.
» » » Monsig. Francesco Nitti, dell'archidiocesi di Bari.
» » » Monsig. Patrizio Dunnigan, della diocesi di Detroit.
» » » Monsig. Michele Grupa, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe C. Playens, della medesima diocesi.
6 giugno » Monsig. Ludovico Hudal, della diocesi di Seccovia.
9 » » Monsig. Luigi Centoz, della diocesi di Aosta (Roma).
11 » » Monsig. Winand Uberto Aretz, della diocesi di Little Rock.
» » » Monsig. Enrico Chierichetti, della diocesi di Montefiascone.
» » » Monsig. Ettore Moresi, della diocesi di Velletri.
14 » » Monsig. Giovanni Battista Büchel, della diocesi di Coira.
» » » Monsig. Giacomo De Bernardi, della diocesi di Ivrea.
16 » » Monsig. Giuseppe Bombera, dell'archidiocesi di Praga.

16 giugno 1923. Monsig. Antonio Vřeštál, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ludovico Szilvek, della diocesi di Cinque Chiese.
» » » Monsig. Adalberto Igaz, della medesima diocesi.
27 » » Monsig. Alberto Serafini (Roma).

ONORIFICENZE.

Con Breve Apostolico il Santo Padre Benedetto XV di fel. mem. si era degnato di conferire:

Il Cavalierato di S. Gregorio Magno, classe civile:

26 novembre 1921. Al sig. Giovanni Koválik, della diocesi di Nitra.

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

18 maggio 1923. Al sig. conte Stefano Bethlen, Presidente del Consiglio dei Ministri in Ungheria.
5 giugno » Al sig. Enrico Heide, dell'archidiocesi di Nuova York.

La Placca dell'Ordine Piano:

12 maggio 1923. Al sig. conte Filippo Sarazzani, Esente nel Corpo delle Guardie Nobili Pontificie.
» » » Al sig. conte Filippo Aluffi-Pentini, Esente nel Corpo delle Guardie Nobili Pontificie.
» » » Al sig. conte Valentino Canale, Tenente in ritiro del Corpo delle Guardie Nobili Pontificie.

La Commenda dell'Ordine Piano:

2 giugno 1923. Al sig. dott. Isak G. A. Collijn, Bibliotecario della Biblioteca Reale di Stoccolma.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

12 giugno 1923. Al sig. conte Massimiliano Colacicchi, Guardia Nobile Pontificia.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

13 maggio 1923. A S. E. Don Guido Cenci Bolognetti, Principe di Vicovaro.
16 » » Al sig. Renato Bazin, dell'Accademia di Francia.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 maggio 1923. Al sig. Antonio Maria De Murna Rodriguez de Paterna conte de Lariz, della diocesi di Vitoria.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

16 maggio 1923. Al sig. prof. ing. Carlo Giovanni de la Vallée Poussin, della diocesi di Malines.
17 » » Al sig. ing. Giulio Testa (Roma).
» » » Al sig. Adolfo Wesmael, della diocesi di Namur.
18 » » Al sig. Gennaro Galise, della diocesi di Cava.
23 » » Al sig. dott. Ibrahim Kaouli, della diocesi di Tripoli di Siria.
25 » » Al sig. barone Gustavo Armfelt, del Vicariato Apostolico di Svezia.
29 » » Al sig. barone Ferdinando Righini, dell'archidiocesi di Genova.
5 giugno » Al sig. Ernesto A. O'Brien, della diocesi di Detroit.
» » » Al sig. Patrizio Giuseppe Hally, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Guglielmo B. Thompson, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Guglielmo M. Walker, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giuseppe Tarulli, della diocesi di Lecce.
20 » » Al sig. Augusto Biechelez, della diocesi di Strasburgo.
» » » Al sig. M. Francesco Giuseppe Saverio Marck, della medesima diocesi.
27 » » Al sig. comm. Giovanni Pasquale Scotti, direttore della Tipografia Poliglotta Vaticana.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

16 maggio 1923. Al sig. Elia Giraudel-Mareille, della diocesi di Périgueux.
17 » » Al sig. conte Antonio du Bois de Riocour, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Alfredo Pecorari (Roma).
» » » Al sig. prof. Renato Paglialunga, della diocesi di Orte e Civita Castellana.
» » » Al sig. barone Riccardo Trocchi, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Ilio Salvatori, della medesima diocesi.
23 » » Al sig. dott. Michele Kaouli, della diocesi di Tripoli di Siria.
» » » Al sig. avv. Adolfo Minet, della diocesi di Arras.
» » » Al sig. dott. Eugenio Droulers, della diocesi di Cambrai.
25 » » Al sig. Luigi Tabarroni, dell'archidiocesi di Bologna.

25 maggio 1923. Al sig. Augusto Schmitz, del Vicariato Apostolico di Svezia.
27 » » Al sig. Emilio Van Dooren-Hermans, della diocesi di Bois-le-Duc.
29 » » Al sig. Enrico Férauge, della diocesi di Tournai.
» » » Al sig. dott. Guido Calderoli, della diocesi di Bergamo.
» » » Al sig. Giacomo Le Barazer, dell'archidiocesi di Bordeaux.
» » » Al sig. Francesco Mortier, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giorgio Le Paunetier de Roissay, dell'archidiocesi di Rennes.
» » » Al sig. Giovanni Le Hô, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Augusto Rousseau, della medesima archidiocesi.
31 » » Al sig. Paolo Musnier de Pleignes, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Alfonso Bervard, della diocesi di Lussemburgo.
2 giugno » Al sig. Girolamo Vaccari, della diocesi di Vicenza.
4 » » Al sig. Giovanni Francesco Solon Ligondé, della diocesi di Capo Haitiano.
5 » » Al sig. Achille Francesconi, dell'archidiocesi di Firenze.
6 » » Al sig. Roberto de Stangler, della diocesi di Králové Hradec.
15 » » Al sig. Pietro Mouret, della diocesi di Le Puy.
» » » Al sig. Giulio Moret, della medesima diocesi.
18 » » Al sig. Emilio Carlo Desoutter, dell'archidiocesi di Parigi.
19 » » Al sig. Giuseppe Sabatelli, dell'archidiocesi di Bari.
» » » Al sig. Michele Introna, della medesima archidiocesi.

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Silvestro Papa:

27 maggio 1923. Al sig. Katsutaro Inabata, della diocesi di Osaka.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

26 marzo 1923. Al sig. marchese Domenico Cattani, dell'archidiocesi di Bologna.
16 maggio » Al sig. Nicola Durante, della diocesi di Ariano.
18 » » Al sig. Stefano Csáky (Ungheria).
29 » » Al sig. cav. Giuseppe Bultrini (Roma).
2 giugno » Al sig. cav. Giovanni Canti, della diocesi di Sinigallia.
5 » » Al sig. Akio Kasama (Giappone).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

8 maggio 1923. Al sig. Carlo Maffei, dell'archidiocesi di Torino.
29 » » Al sig. Luigi Dellepiane, dell'archidiocesi di Genova.
11 giugno 1923. Al sig. Alessandro Gelat, del patriarcato di Gerusalemme.
25 » » Al sig. Lorenzo Mancini (Roma).

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

4 giugno 1923. Monsig. Giuseppe Pecora, dell'archidiocesi di Milano.
6 » » Monsig. Diodato Niemczewski, della diocesi di Cracovia.
9 » » Monsig. Giuseppe Grassetto, del Patriarcato di Venezia.
11 » » Monsig. Vito Comoli, della diocesi di Novara.
» » » Monsig. Cicerone Portella Nunes, dell'archidiocesi di S. Luigi del Maragnano.
» » » Monsig. Edmondo Acuña, dell'Archidiocesi di Caracas.
13 » » Monsig. Albino Gutowski, della diocesi di Luceoria e Zytomir.
16 » » Monsig. Francesco Stejskal, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Monsig. Giuseppe Jatsch, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Antonio Postřihač, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Riccardo Basel, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Rodolfo Horsky, della medesima archidiocesi.
» » « Monsig. Giovanni Pauly, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Nesswetha, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Vajs, della medesima archidiocesi.
18 » » Monsig. Antonio Guerra, della diocesi di Faenza.
» » » Monsig. Antonio Galassini, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Stefano Cavina, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Efrem Forni (Roma).
22 » » Monsig. Francesco Wegscheider, dell'archid. di Salisburgo.
» » » Monsig. Giuseppe Niedermoser, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Michele Neureiter, della medesima archidicesi.
» » » Monsig. Giovanni Hotter, della medesima archidiocesi.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

14 maggio 1923. Il sig. barone Pompilio Berlingeri (Roma).
16 » » Il sig. conte Francesco Capece Galeota, dell'archid. di Napoli.
25 » » Il sig. Giuseppe Luigi de Montalvo y Garcia-Camba, della diocesi di Madrid-Alcalà.
» » » Il sig. Emanuele de Montalvo y Goin, della medesima diocesi.
28 » » Il sig. Enrico Reig y Ample, dell'archidiocesi di Toledo.
5 giugno » Il sig. Santiago Morales de los Rios, della diocesi di Madrid-Alcalà.

6 giugno 1923. Il sig. Hamilton J. Bunbury, dell'archid. di Westminster.
7 » » Il sig. marchese Roberto Grossi, della diocesi di Città della Pieve.
13 » » Il sig. Colin Mac Rae, della diocesi di Argyll e Isole.
20 » » Il sig. marchese Giacomo Pallavicini, dell'archid. di Genova.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

5 giugno 1923. Monsig. Giacomo Soncini, della diocesi di Reggio Emilia.
7 » » Monsig. Giovanni Ramos de Barros, dell'archid. di Bahia.
9 » » Monsig. Filippo Scelfo, della diocesi di Nicosia.
» » » Monsig. Salvatore Piemonte, della diocesi di Nicosia.
» » » Monsig. Silvestro Siciliano, della medesima diocesi.
13 » » Monsig. Emilio Mazari, dell'archidiocesi di Brindisi.
16 » » Monsig. Luigi Kudrnowski, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Monsig. Alberto Lachmann, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Venceslao Kudrna, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Agostino Krčmář, della medesima archidiocesi.
18 » » Monsig. Raffaele Cafiero, dell'archidiocesi di Brindisi.
20 » » Monsig. Mario Formiconi, della diocesi di Macerata.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

6 giugno 1923. Il sig. Adriano Leone Harmel, della diocesi di Reims.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

15 giugno 1923. Monsig. Giovanni Stegani, dell'archidiocesi di Ferrara.
22 » » Monsig. Carlo Kronlachner, dell'archidiocesi di Salisburgo.

Cappellani d'onore extra Urbem *di S. S.:*

13 giugno 1923. Monsig. Domenico Antonio Catalano, della diocesi di Gerace.
22 » » Monsig. Pietro Adamer, dell'archidiocesi di Salisburgo.

NECROLOGIO

4 giugno 1923. L'Emo sig. Card. Giovanni Soldevila y Romero, del tit. di S. Maria del Popolo, Arciv. di Saragozza.
17 » » Monsig. Alessio Sisto Bernard, Vescovo di Saint-Hyacinthe (Canadà).
23 » » Monsig. Giuseppe M. Bigolet, Vescovo titolare di Antifre.
2 luglio » Monsig. Giacomo Ryan, Vescovo di Alton, nell'Illinois.
» » » Monsig. Dionisio Hallinan, Vescovo di Limerick.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

PAG.

I. *Decretum.* - Praefectura apostolica de Adamaua territorio augetur novoque nomine « de Fumban » donatur. - *11 iunii 1923* 368

II. Ad Superiores Ordinum et Congregationum Religiosarum, quae sacris Missionibus provehendis se devovent, nonnulla commendantur ad ipsorum operam uberiorem efficiendam salutarium fructuum. *20 maii 1923* 369

III. Ad omnes Ordinarios catholicae Ecclesiae: de Expositione Missionaria in Urbe anno iubilari MDCCCCXXV instituenda. - *3 maii 1923* 372

IV. Ad omnes Vicarios, Praefectos Apostolicos aliosque Missionum Moderatores: de Expositione Missionaria. - *3 maii 1923* 374

V. Normae praecedenti epistolae adiectae, de eodem argumento. - *3 maii 1923* 376

PAG.

VI. Nominationes 378

S. CONGREGATIO RITUUM

Dubium circa Missam votivam Sacratissimi Cordis Iesu prima Feria VI mensis. - *27 iunii 1923* 379

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Antipreparatoria, Ordinaria* e *Particolare* 380

II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 381

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 387

IV. Necrologio 388